

ஸ்ரீ :  
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :  
**நம்பெருமாள் விஜயம்**

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-34)

NOV (1) / 2008



நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்  
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்  
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்  
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்  
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:  
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

## உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் .....9
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் .....14
4. முமுக்ஷுப்படி .....20
5. திருக்குறுந்தாண்டகம்.....29
6. திருமாலை .....33

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

## ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 11)

அடுத்து ஒரு கருத்தைக் காண்போம். ப்ரஹ்மத்திற்குக் கூறப்பட்ட குணங்கள் அனைத்தும் நிராகரிக்கப்பட்டால் அவற்றைக் கூறுகின்ற வேதவரிகளுக்கு என்ன பயன் உள்ளது? இதற்கு நீங்கள் (அத்வைதி) - ப்ரஹ்மத்திற்கு இப்படிப்பட்ட குணங்கள் இல்லை என்று கூறுவதற்காகவே அந்த வரிகளில் பல குணங்கள் கூறப்பட்டன என்று பதில் அளிக்கலாம். இப்படிக் கூறி மறுப்பதற்கு, அவற்றை வேதவரிகள் கூறாமலேயே இருந்துவிடலாமே! சாஸ்த்ரங்கள் சிலவற்றைத் தவறானவை என்று கூறுவதற்காக, அந்தத் தவறானவைகளை கூறுமோ? மஹாபாரதம் - ப்ரசுஷாலனாத் ஹி பண்டகஸ்ய தூதரதஸ்பர்ஸனம் பரம் - சேற்றைத் தொட்டுவிட்டு, அதனைக் கழுவுவதை விட, தொடாமலேயே இருப்பது சிறந்தது - என்றது. பூர்வ மீமாம்ஸையில் (6-5-19) - பெளர்வபர்யே பூர்வ தெளர்பல்யம் ப்ரக்ருதிவத் - ப்ரக்ருதி முதலான கருத்துக்கள் போன்று, பின்னே வரும் கருத்துக்கள் முன்னால் உள்ளவற்றை மறுக்கின்றன - என்று கூறியதை இங்கு கொள்ளலாமா என்றால் முடியாது. முதலில் ஒரு பொருளை உள்ளது என்று கூறிவிட்டு, அதன் பின்னர் அந்தப் பொருள் இல்லை என்று மறுக்க இயலாது.

குறிப்பு - அடுத்த பத்தியை படிப்பதற்கு முன்னால் அதில் கூறப்பட்டுள்ள ப்ரதஸ்ஸவநம் பற்றி அறிந்து கொள்ளவேண்டும். ப்ரதஸ்ஸவநம் என்பதில் அத்வர்யூ, ப்ரஸ்தோதீ, ப்ரதிஹர்தீ, உத்கதீ மற்றும் ப்ரம்மன் ஆகியோரை வெளிப்படுத்தும் விதமாக அந்தணர்கள் இருப்பார்கள். இவர்கள் தொடக்கத்தில், வேள்வி அக்னியைச் சுற்றி ஒருவரது அங்கவஸ்த்ரத்தை பின்னால் வருபவர் பிடித்துக் கொண்டு, வரிசையாக சுற்றி வருவர். இதில் உத்கதீ என்பவர் தனது பிடியை விட நேர்ந்தால் வேள்வி முடிந்துவிட்டது என்று பொருள் (தானாகவே விடாமல் அவரை அறியாமலேயே விடவேண்டும்). இந்த நிலையில் அந்தணர்களுக்குத் தசுஷணை அளிக்கப்படும். உத்கதீ என்பவர் தனது பிடியை நழுவவிட்டால், வேள்வியானது அந்தணர்களுக்குத் தசுஷணை அளிக்கப்படாமலேயே முடிந்துவிடும். ப்ரதிஹர்தீ தனது பிடியை விட்டு விட்டால்,

தஷணை முழுவதும் யாகம் இயற்றுபவனுக்கு அளிக்கப்படும். இதில் ப்ரஸ்தோதரீ மற்றும் உத்கத்ரீ ஆகிய இருவரும் தங்கள் பிடியை ஒருவர் பின்னர் ஒருவராகத் தொடர்ந்து விட நேர்ந்தால் என்ன ஆகும்? இதற்குப் முன்னர் கூறப்பட்ட உத்கத்ரீ குறித்த விதியே பொருந்தும்.

**பாஷ்யம் தொடர்கிறது** - மேலே கூறுப்பட்ட சடங்கில் ஒரு விதி என்பது அதன் முந்தைய விதியை விட வலுவானதாக உள்ளபோது, சரியான விதியையே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு விதி அதற்கு முந்தைய விதியை அழித்துவிட்டு வர இயலாது (உதாரணமாக, ப்ரஸ்தோதரீ மற்றும் உத்கத்ரீ ஆகிய இருவரும் விடுவது என்ற செயலில், உத்கத்ரீ விடுவது என்பது தனித்து அடங்கி உள்ளது அல்லவா). இது போன்று இங்கும் கொள்ளவேண்டும். குணங்களைப் பற்றிக் கூறுவதும், அவற்றை மறுப்பதும் முரண்பாடுகள் அல்ல. ஒன்றை ஒன்று முரண்படுத்தாமல் இரண்டுமே இருக்கலாம். ஸர்வேச்வரனுக்கு உள்ள குணங்களை மறுக்கும் வேதவரிகள், பின்னே வருவதால் அவற்றுக்கு முன்பாக உள்ள வரிகளில் கூறப்படும் கருத்தான எம்பெருமானுக்குக் குணங்கள் உண்டு என்பதை அந்த வரிகள் மறுப்பதாக நீங்கள் (அத்வைதி) கொள்ளலாம். இப்படிக் கொண்டால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை விளக்கக்கூடிய வேதத்தின் பகுதியானது - ஸூந்யமேவ தத்வம் - உண்மையான அது இல்லாதது - என்று நகைப்பது போன்ற வரி மூலம் முரணாகிவிடும். இதற்கு பதில் உரைக்கும் பொருட்டு நீங்கள் (அத்வைதி), "இந்த வரியானது பௌத்த மதத்தின் மயக்கம் காரணமாக உள்ளது; இவை வேதங்கள் கூறுவதை மறுக்க இயலாது", என்றும் கூறலாம். இந்தப் பதிலை ஏற்க இயலாது. இதன் காரணம், உங்கள் வாதத்தின்படி வேதம் என்பதே ப்ரஹ்மத்தின் மயக்கத்தால் உண்டாவது என்பதாகும் . இந்த இரண்டு மயக்கங்களில் என்ன வேறுபாடு உள்ளது?

கவனித்துப் பார்த்தால், ஸர்வேச்வரனுக்குக் குணங்கள் உள்ளன என்ற வரிகள் பின்னால் வருகின்றன என்று கொள்ள வேண்டும். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-1-4) - அபஹதபாப்மா விஜ்வர: - அவன் தோஷங்கள் அற்றவன், வயோதிகத்தன்மை அற்றவன் - என்றது. இதன் மூலம் ப்ரஹ்மத்திற்குத் தாழ்ந்த குணங்கள் ஏதும் இல்லை என மறுத்து, கல்யாண குணங்கள் மட்டுமே உள்ளன என்று கூறுவதை அறிய முடிகிறது. அவனுக்குக் குணங்கள் இல்லை என்று கூறும் வரிகள், தாழ்ந்த குணங்கள் இல்லை என்று கூறுவதாகும். சரீரத்தால் ஏற்படும் தோஷங்கள் அற்றவன் என்று கூறுவதாகவே கொள்ளவேண்டும்.

மேலும் அத்வைதிகள் ஒரு வாதம் செய்யலாம். ஸகுண ப்ரஹ்மத்தைக் (ஸகுண ப்ரஹ்மம் = குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மம்) கூறும் ச்ருதிகள் பொய்யாகக் கூறுகின்றன என்றும், நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தைப் (நிர்க்குண ப்ரஹ்மம் = குணங்கள் அற்ற ப்ரஹ்மம்) பற்றி கூறும் வேதவரிகள் ஸத்யமான விஷயத்தைக் கூறுகின்றன

என்று அத்வைதிகள் வாதம் செய்யலாம். இவை வஞ்சனை நிறைந்த வாதங்கள் ஆகும். ப்ரமாணங்களாக உள்ள வேதவரிகள் பொய்யான விஷயங்கள் என்றால் அது கேலியான கூற்று அல்லவா? முத்துச் சிப்பியை, பொய்யான வெள்ளி என்று உணரும் ஞானம் ஏற்பட்டால், அந்த ஞானம் மட்டுமே உண்மையாகுமா? அந்த ஞானத்தின் மூலம் உணர்த்தப்படும் விஷயம் பொய் என்ற பின்னர், அந்த ஞானத்திற்கு மட்டும் பெருமை உண்டா? உங்களது கருத்தின்படி ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணங்கள் உண்டு என்று சொல்லக்கூடியவை பொய்யானவை என்றால், குணங்களை மறுத்துக்கூறும் வேதவரிகளையும் பொய் என்று நீங்கள் ஏன் தள்ளவில்லை? இப்படி இவர்களின் கருத்தை விவாதம் செய்தது போதும்.

இனி உண்மையைக் காண்போம். ப்ரஹ்மத்திற்கு ஞானம், சக்தி முதலானவை உண்டு எனக் கூறுகின்ற வேதவரிகள், ப்ரஹ்மத்திற்குக் கல்யாண குணங்கள் உள்ளன என்று ஆமோதிக்கின்றன. ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணங்கள் இல்லை என்று கூறும் வரிகள் ப்ரஹ்மத்திற்குப் பற்றுதல், வெறுப்பு முதலான குணங்கள் இல்லை என்பதையே கூறுகின்றன. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-5) - ஸத்ய காம ஸத்ய ஸங்கல்ப - என்பவை அவனது திருக்கல்யாண குணங்களைக் கூறுகின்றன. நிர்க்குணம் என்று பொதுவாக தள்ளப்பட்டது, அவை திருக்கல்யாண குணங்களைத் தவிர மற்றவற்றையாகும். இங்கு பதாஹவநீய ப்ராஹ்மண பரிவ்ராஜ, ப்ராஹ்மண கௌண்டிந்ய, கோபலீவர்த்த நியாயங்களைக் கொள்ளவேண்டியது.

வேதவரிகளில் மறுத்தல் என்பது, தாழ்ந்த குணங்கள் ப்ரஹ்மத்திடம் இல்லை என்று கூறுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணங்கள் உண்டு என்று கூறுகின்ற வேதவரிகள் நேரடியாகவே கூறுகின்றன. உதாரணமாக சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-5) - அபஹதபாப்மா - பாவங்கள் அற்றவன் - என்று தொடங்கி, ஸத்ய காம ஸத்ய ஸங்கல்ப - என்று நேரடியாகக் கூறுவதைக் காண்க. இது போன்று, முண்டக உபநிஷத் (1-1-6) - யத் தத் அத்ரேச்யம் - எது காண இயலாததோ - என்று தொடங்கி, நித்யம் விபும் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம் தத் அவ்யயம் யத் பதயோநிம் பரிபச்யந்தி தீரா: - எது அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ளதோ, நித்யமாக உள்ளதோ, அழியாமல் உள்ளதோ, ஸூக்ஷ்மமாக உள்ளதோ, அதனை அறிவாளி காண்கின்றான் - என்றது.

இந்த விஷயத்தில் வேத வரிகள் இவ்வளவு தெளிவாக இருக்கும்போது, அத்வைதிகள் போன்று - கம்பம் இருக்கிறது, பாணை இல்லை - என்ற வீண் விவாதங்கள் அவசியம் அற்றது. ப்ரஹ்ம சூத்திரத்தில் (1-2-22) - அத்ருச்யத்வாதி குணகோ தர்மோக்தே: - பரமாத்மாவைக் காண இயலும் என்பதை மறுத்தும், அவனது கல்யாண குணங்களை ஆமோதித்தும் - அருளிச் செய்தார்.

ப்ரஹ்ம ஸூத்திரத்தின், முதல் அத்யாயத்தின், மூன்றாவது பாதமாகிய குண உபஸம்ஹார பாதத்தில் சாண்டில்ய, உபகோஸல, தஹர, புருஷ, பர்யங்க வித்யைகள் மூலமாக அறியப்படும் ஸர்வேச்வரனின் குணங்களைக் கூறுகிறார். மேலும் இவற்றை மனதால் அறிவதை விட, த்யானம் மூலம் அறிய வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார். இதனால் அவர் (3-3-39) - ஆதராதலோப: - ச்ருதிகள் ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களைக் கூறுவதால் அவற்றைத் தள்ளக்கூடாது - என்றார். விஷ்ணு புராணத்தின் ஆசிரியரான பராசரர் (19-44) - ஸத்யாதயோ ந ஸந்தீசே யத்ர ச ப்ராக்ருதா குணா: - ஸத்வம் முதலான ப்ரக்ருதி தொடர்புடைய குணங்கள் ஸர்வேச்வரனிடம் இருப்பதில்லை - என்றார். மேலும் விஷ்ணு புராணம் (6-5-54) - ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மக: அஸௌ - அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாண குணங்கள் உடையவன் - என்றது. எம்பெருமான் தோஷங்கள் அற்றவனாகவும், திருக்கல்யாண குணங்கள் நிறைந்தவனாகவும், தாழ்வுகள் - குறைகள் - எண்ணிக்கை ஆகியவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாகவும் உள்ளான் என்று சாஸ்த்ரங்கள் முழங்குகின்றன. இதனைக் கீழே உள்ள பல வரிகளில் காணலாம்:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-4-22) - ஏதம் ஹி ஸர்வாணி வாமாநி அபி ஸம்விஸந்தி - அனைத்துக் குணங்களும் அவனில் புகுகின்றன.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-4-22) - ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்யேசாந: - அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும், ஆள்பவனாகவும் உள்ளான்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-5) - ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:
- முண்டக உபநிஷத் (1-1-10) - ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் - அனைத்தையும் அறிந்தவன், அனைத்தையும் புரிந்தவன்.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-8) - பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே ஸ்வாபாவிகீ ஞானபலக்ரியா ச - அவனுக்கு இயல்பாகவே உள்ள சக்தி பலவிதமனது என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. இவை ஞானம், பலம், செயல்கள் முதலானவை.
- ஸுபால உபநிஷத் - மாதா பிதா ப்ராதா நிவஸச் சரணம் ஸுஹ்ருத் கதி நாராயண: - நாராயணனே தந்தை, தாய், சகோதரன், வாழும் இடம், புகலிடம், நண்பன், மற்றும் அடையப்படும் இலக்கு ஆவான்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-3-14) - ஸர்வகர்மா ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ: - அனைத்து செயல்களையும் உருவாக்குபவன், அனைத்து நறுமணமும் அனைத்துச் சுவையும் அவனே ஆவான்.
- பரமாத்மாவின் ஞானம், சக்தி, பலம், இளமை ஆகிய கல்யாண குணங்கள் அளவில்லாத காரணத்தால் தைத்திரீய ஆனந்தவல்லியில் - அவனது ஆனந்தம் என்ற குணத்தை அளவிட முயன்ற வாக்கும் மனமும் திரும்பிவிட்டதாகக் கூறப்பட்டது

- விஷ்ணு புராணம் (6-5-72) - சுத்யதே மஹா விபூத்யாக்யே - தூய்மையும் அளவற்ற ஆனந்தமும் கொண்டவன் - என்று பகவான் என்னும் பதத்தை விவரிக்கும்போது கூறுகின்றது.
- மஹாபாரதம் - ஸபாபர்வம் - ஞான வ்ருத்யதா மயா ராஜன் பஹவ: பர்யுபாஸிதா: தேஷாம் குணவத்தாம் செளரே: அஹம் குணவதோ குணாந் ஸமாகதாநாம் அச்ரௌஷம் பஹூந் பஹுமதாந் ஸதாம் குணரந்யாத் அதிக்ரம்ய ஹரி: அர்ச்சய தமோ மத: - பீஷ்மர், "அரசனே! ஞானத்தில் பழுத்த பல ஞானிகளுக்கு நான் தொண்டு செய்துள்ளேன். அவர்களிடம் இருந்து செளரியாகிய கண்ணனின் உன்னதமான பல குணங்களைக் குறித்து கேட்டிருக்கிறேன். மற்ற அனைவரையும் விட இப்படிப்பட்ட குணங்கள் காரணமாக, ஸ்ரீஹரியே ஆராதிக்கத்தகுந்தவன்", என்று பீஷ்மர் கூறுகிறார்.
- மஹாபாரதம் - கர்ணபர்வம் - வர்ஷாயுதைர்யஸ்ய குணா ந சக்யா வக்தும் ஸமேதைரபி ஸர்வலோகை: மஹாத்மாந: சங்கசக்ராஸிபாணே: விஷ்ணோர் ஜிஷ்ணோர் வஸுதேவாத்மஜஸ்ய - வசுதேவரின் புத்திரனும், உயர்ந்தவனும், சங்கு சக்கரம் கதை ஆகியவற்றை ஏந்தியவனும், எங்கும் உள்ளவனும், வெற்றி உடையவனும் ஆகிய கண்ணனின் கல்யாண குணக்கள் எண்ணிக்கையற்றவை ஆகும். இந்த உலகங்களில் உள்ள அனைவரும் ஒன்றாகக் கூடி அமர்ந்து, ஆயிரம் வருடங்கள் தொடர்ந்து கூறினாலும், அவனது அனைத்து குணங்களையும் கூற இயலாது.
- வராஹ புராணம் (73-35) - சதுர்முகாயு: யதி கோடிவக்த்ர: பவேந்நர: க்வ அபி விசுத்யத சேதா: ஸ தே குணாநாம் ஆயுதைகம் அம்சம் வதேந்ந வா தேவவர ப்ரஸீத - தூய்மையான மனம் கொண்ட ஒருவன் கோடிக்கணக்கான நாக்குகள் கொண்டு, நான்முகனின் ஆயுள் உள்ளவரை கூற முயன்றாலும், உன்னுடைய கல்யாண குணங்களில் பத்து ஆயிரத்தில் ஒரு பகுதியையாவது கூற இயலுமோ?
- மத்ஸ்ய புராணம் - யதா ரத்நாநி ஜலதே: அஸங்க்யயாநி புத்ர: ததா குணா ஹி அநந்தஸ்ய அஸங்க்யேயா மஹாத்மந: - கடலுக்கு அடியில் எண்ணற்ற ரத்தினங்கள் உள்ளது போன்று, நித்யமான எம்பெருமானின் குணங்கள் எண்ணற்றவையாகும்.

- வைஷ்ணவ தர்மம் - நஹி தஸ்ய குணா: ஸர்வே ஸர்வை: முநிகுணைரபி வக்த்தும் சக்யா வியுக்தஸ்ய ஸத்வாத்யை: அகிலைர் குணை: - ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் போன்ற குணங்கள் இல்லாத பரம்பொருளின் குணங்களைப் பற்றி எண்ணற்ற ரிஷிகள் கூற முயன்றாலும், அவர்களால் இயலாது.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்  
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்



ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 34)

அதிகரணம் - 20 - பூர்வவிகல்பாதிகரணம்

**ஆராயப்படும் விஷயம்** - அக்னிகள் பலவும் க்ரியாமயமான யாகத்திற்கு அங்கம் அல்ல, அவை வித்யாமயமான யாகத்திற்கே அங்கமாக உள்ளன என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது. (குறிப்பு - இங்கு கர்மரூபமான அக்னி எழுப்புதல் என்பது உண்மையாகவே கற்களை அடுக்கு, அவற்றின் மீது அக்னியை வளர்ப்பது ஆகும். வித்யாமயமான அக்னி என்பது கற்களை அடுக்கி, அக்னியை வளர்ப்பது போன்ற செயல்களை நாம் மனதளவில் எண்ணியபடி இருப்பதாகும்).

3-3-44 பூர்வவிகல்ப: ப்ரகரணாத் ஸ்யாத் க்ரியா மாநஸவத்

**பொருள்** - க்ரியாமயமான யாகத்தின் அங்கமே ஆகிறது; அதனைப் பற்றிய ப்ரகணம் (context) என்பதால்; முந்தையதோடு விகல்பம் உள்ளது, மனம் போன்று.

**விஷயம்** - வாஜஸநேயகத்தின் அக்னிரஹஸ்யத்தில் மனச்சித் (மனதால் உருவாக்கப்படும் அக்னி) என்னும் அக்னி குறித்து - மனச்சித்: வாக்கித்: ப்ராணாசித்: சக்ஷசித்: ச்ரோத்ரசித்: கர்மசித்: அக்னிசித்: - மனதால் உருவாக்கப்பட்ட அக்னி, வாக்கு, ப்ராணன், கண்கள், காதுகள், கர்மேந்த்ரியங்கள், ஜாடரக்னி போன்றவற்றால் உருவாக்கப்பட்ட அக்னிகள் - எனக் கூறப்பட்டது.

**சந்தேகம்** - இங்கு மனம் முதலானவற்றால் உருவாக்கப்பட்ட அக்னி என்பது அதன் இயல்பான தன்மையை கர்மரூபமான யாகத்தில் இடப்பட்டதால் அடைகிறதா அல்லது வித்யாரூபமான யாகத்தில் இடப்பட்டதால் அடைகிறதா?

**பூர்வபக்ஷம்** - (இது ஒரு பூர்வபக்ஷ சூத்திரம்) - இதற்கு விடை அளிக்கும் விதமாக, சூத்திரம் - பூர்விகல்ப - என்று தொடங்குகிறது. மனம் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட

அக்னி முதலானவை, தங்களை ஒரு யாகத்தில் சேர்க்கப்படவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கின்றன. ஆனால் அந்த அக்னிகள் குறித்துக் கூறப்படும் வரிகளில், அது போன்ற யாகங்கள் ஏதும் படிக்கப்படவில்லை. இதற்கு முன்பாக உள்ள ஸதபத ப்ராஹ்மணத்தில் (10-5-3-1) - அஸத் வா இதம் அக்ர ஆஸீத் - இல்லை என்பதே முதலில் இருந்தது - என்று கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் கற்கள் மீது வைக்கப்பட்ட அக்னியே கூறப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட (சாதாரண) நெருப்பு என்பதே யாகங்களில் உபயோகப்படுவதால், இந்த அக்னியே யாகங்களில் பயன்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். இந்த அக்னி வித்யா ரூபமானவை என்றாலும், இவை க்ரியாமயமான யாகங்களில் சேர்க்கப்படும்போது, க்ரியாமயமாகின்றன. இது மானஸ பாத்திரம் போன்றதாகும். த்வாதசாஹ யஜ்ஞத்தின் பத்தாவது நாள் என்பது அவிவாக்யம் எனப்படும். அந்த நாளில் லோமரஸம் பருகுதல் முதலான செயல்கள் மனதால் கற்பிக்கப்பட்ட பாத்திரத்திலேயே (பருகுவதாக நம்மால் எண்ணப்படும்) செய்யப்படும். இந்தப் பாத்திரங்கள் (மனதால் நினைக்கப்படும் பாத்திரம்) ஆங்காங்கு அதற்குரிய இடங்களில் வைக்கப்படும், ஸ்தோத்திரங்கள் கூறப்படும், பாத்திரங்கள் மீண்டும் கொண்டு வரப்படும், அவற்றில் உள்ளவை பருகப்படும் -இப்படியாகப் பல செயல்கள் மனதால் எண்ணியபடியே செய்யப்படுகின்றன (இவை செயல் ரூபமாகச் செய்யப்படுவது அல்ல). இவை மனதாலேயே இயற்றப்பட்டாலும், உண்மையாகவே செய்யப்பட்டவையாக (க்ரியாரூபமாக) எண்ணப்படுகின்றன. இது போன்றே மனதால் கற்பிக்கப்பட்ட அக்னியும் க்ரியாரூபமான யாகங்களில் சேர்க்கப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

### 3-3-45 அதிதேசாத் ச

**பொருள்** - மாற்றப்படுவதாலும் ஆகும்.

**பூர்வபக்ஷம்** - (இதுவும் கடந்த சூத்திரத்தின் தொடர்ச்சியே ஆகும்) - இந்தக் காரணத்தாலும் மனதால் உருவாக்கப்பட்ட அக்னியானது, கற்கள் மீது வைக்கப்படும் உண்மையான அக்னி போன்று க்ரியாரூபமானவை என்றாகிறது. ஸதபத ப்ராஹ்மணம் (10-5-3-11) - தேஷாமேகைக ஏவ தாவந் யாவாநஸௌ பூர்வ: - முன்னர் கூறப்பட்ட (உண்மையான அக்னி) அக்னி போன்றே இவை ஒவ்வொன்றும் - என்று கூறியது. இதன் மூலம், கற்கள் மேல் வைக்கப்பட்ட அக்னிக்கு எந்தவிதமான செயல்படுகள் உள்ளனவோ, அவை அனைத்தும் மனம் மூலம் ஏற்படும் அக்னிக்கும் மாற்றிக் கூறப்பட்டன. சாதாரண அக்னி உண்டாக்கும் விளைவுகளை மனம் மூலம் தோன்றிய அக்னியும் ஏற்படுத்துகிறது. ஆகவே கற்கள் மீது வைக்கப்படும் அக்னி, யாகத்தின் அங்கமாக எவ்விதம் உள்ளதோ அது போன்று, மனதால் உருவாக்கப்பட்ட அக்னியும் யாகத்தின் அங்கமாகவே

உள்ளது. இவை க்ரியாருபமான யாகத்தில் ஈடுபடுவதால், க்ரியாருபம் அடைகின்றன என்று கருத்து.

3-3-46 வித்யா ஏவ து நிர்ந்தாரணாத் தர்சநாத் ச

**பொருள்** - அவை வித்யாருபமானவையே ஆகும். இப்படியே ச்ருதிகள் கூறுவதைக் காணலாம்.

**ஸித்தாந்தம்** - (கடந்த இரு சூத்திரங்களில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) - சூத்திரத்தில் உள்ள "து" என்ற பதம் கடந்த இரு பூர்வபக்ஷங்களைத் தள்ளுகிறது. மனதால் உருவாக்கப்பட்ட அக்னி போன்றவை க்ரியாருபமான யாகத்தின் அங்கமாக உள்ளதால், அவை க்ரியாமயமானவை என்று கூறப்பட்ட கருத்து தவறானது ஆகும். இவை வித்யாருபமான யாகத்திற்கு அங்கமாக உள்ளதால், வித்யாருபமானவையே ஆகும். எப்படி? நிர்ந்தாரணம் - இப்படியே கூறப்பட்டது. எங்கு? ஸதபத ப்ராஹ்மணம் (10-5-3-12) - தே ஹைதே வித்யாசித ஏவ வித்யயா ஹைவத ஏவம் வித்ச்சிதா பவந்தி - மனம் போன்றவற்றால் உருவாக்கப்பட்ட அக்னியானது, வித்யாருபமான யாகத்திற்கே அங்கமாக உள்ளது, இப்படியாக அறிபவனுக்கு அவனது வித்யையில் சேர்கின்றன -என்று கூறியது. வாக்கு, மனம், கண்கள் போன்றவற்றின் செயல்பாடுகளைக் கற்கள் போன்று அடுக்கி வைக்க இயலாது. ஆகவே இவை வித்யாமயமானவை என்றே ஆகிறது. இவை ஞானமயமானவை என்பது மனம் மூலம் அக்னியை உருவாக்குதல் போன்றவற்றின் மூலமாக உணரலாம் என்றாலும், ஸதபத ப்ராஹ்மணம் (10-5-3-12) - வித்யயா ஹைவத - என்று "ஏவ" பதம் மூலம் மேலும் இதனை உணர்த்துகிறது. இப்படியாக இவை வித்யாமயமானவை என்றும், வித்யாருபமான யாகத்திற்கே அங்கமாக உள்ளன என்றும் தெளிவாகிறது.

மேலும் இந்தப் ப்ரகரணத்தில் இவைகளின் ப்ரதான யாகங்களான வித்யாருபமான யாகம் குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை ஸதபத ப்ராஹ்மணம் (10-5-3-3) - தே மனஸைவ அதீயந்தி மனஸைவ அசீயந்த மனஸைஷுக்ரஹா அக்ருஹ்யந்த மனஸா ஸ்துவந்த மனஸா அசம்ஸன் யத் கிஞ்சயஜ்ஞே கர்ம க்ரியதே யத்கிஞ்ச யஜ்ஞீயம் கர்ம மனஸைவ தேஷு மனோ மயேஷு மனச்சித்ஸு மனோமயம் அக்ரியத - (மனச்சித் என்னும் அக்னி) மனதால் உருவாக்கப்பட்டது, மனதால் குவிக்கப்பட்டது, இவற்றுக்கான யாக பாத்திரங்கள் அனைத்தும் மனதால் ஆனவை, இவற்றுக்கான மந்த்ரங்கள் மனதால் கூறப்பட்டன, இவைகளின் சாஸ்திரங்களும் மனதால் உரைக்கப்பட்டன, இங்கு செய்யப்படும் சிறிய அளவிலான யாக கர்மம் கூட மனதால் இயற்றப்படுகிறது, இந்த அக்னி மனதால் உருவாக்கப்பட்டது - என்று கூறியது. ஆக கற்கள் அடுக்கப்பட்டு செயல் ரூபமாக

இயற்றப்படும் யாகங்களில் என்ன செய்யப்படுகிறதோ, அதுவே மனம் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட அக்னியால், மனம் என்னும் மேடையில் மானஸீகமாக இயற்றப்படுகிறது என்று உணர்த்தப்பட்டது. இதன் மூலம் மனச்சித் போன்ற அக்னிகள் வித்யாருபமானவை என்று ஆகிறது.

**பூர்வபக்ஷம்** - வித்யாமயமான யாகம் என்று கூறுவது சரியல்ல. இங்கு உள்ள ப்ரகரணத்தில் இது போன்று யாகத்தை விதிக்கும் எந்த ஒரு வேதவாக்யமும் இல்லை. மேலும் இது போன்ற யாகத்திற்கு ஏற்ற பலனும் கூறப்படவில்லை. இது தவிர வித்யாருபமான யாகத்தின் அங்கமாக உள்ளதால், மனச்சித் போன்ற அக்னிகள் வித்யாருபமானவை என்பது முரணான ஒன்றாகும் - காரணம், அந்த ப்ரகரணம் கற்கள் அடுக்கி, அதன் மீது அக்னி வைத்துச் செய்யும் கர்மருபமான யாகம் பற்றியே கூறுகிறது. (இதற்கான பதில் அடுத்த சூத்திரத்தில் உள்ளது).

### 3-3-47 ச்ருத்யாதி பலீயஸ்த்வாத் ச ந பாத:

**பொருள்** - ச்ருதி, லிங்கம், வாக்யம் ஆகியவை வலிமையானவை என்பதால் தடை இல்லை.

**ஸீத்தாந்தம்** - (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) - ச்ருதி, அடையாளம் காட்டும் வரிகள் (லிங்கம்), வாக்கியங்கள் ஆகியவை ப்ரகரணத்தை காட்டிலும் வலுவானவை ஆகும் (இந்தக் கருத்தை சூத்திரம் 3-3-43-ல் உள்ள முதல் ஸீத்தாந்தத்தில் காணப்படும் பூர்வமீமாஸ்சை வரி மூலம் அறியலாம்). ஆகவே, இங்கு கூறப்படும் வித்யாருபமான யாகங்கள் குறித்து ச்ருதி வரிகள் உள்ளதால், வலிமை குறைந்த ப்ரகரணத்தை வைத்து, இவற்றைத் தள்ள இயலாது. இதற்கான ச்ருதி வரியானது, ஸதபத ப்ராஹ்மணம் (10-5-3-12) - தே ஹைதே வித்யாசித் ஏவ - இவை அனைத்தும் வித்யாருபம் - என்பதாகும். இதனை மேலும் ஸதபத ப்ராஹ்மணம் (10-5-3-12) - வித்யயா ஹைவைத ஏவம் விதாசர்விதா பவந்தி - வித்யையால் உருவாக்கப்பட்டது, இப்படி அறிபவன் யாரோ - என்று விளக்கியது. இதன் மூலம், மனச்சித் போன்ற அக்னிகள் வித்யாருபம் என்பதும், அவை வித்யாமயமான யாகங்களுக்கு அங்கம் என்பதும் உணர்த்தப்பட்டது. இதனைக் கூறும் அடையாளம் என்னும் லிங்கவாக்யம் ஸதபத ப்ராஹ்மணம் (10-5-3-12) - தாந் ஹைதாந் ஏவம் விதே ஸர்வதா ஸர்வாணி பூதாநி சிந்வந்த்யபி ஸ்வபதே - வித்யாமயமான யாகச்செயல்கள் கொண்ட புருஷனுக்குத் தூங்கும் நேரம் உட்பட அனைத்து நேரங்களிலும் அனைத்து உயிரினங்களும் மனம் மூலம் உருவாக்குகின்றன - என்பதாகும். இங்கு உள்ள வாக்கியம் என்பது

ஸதபத ப்ராஹ்மணம் (10-5-3-12) - ஏவம் விதே சிந்வந்தி - முன்பு சொன்ன வித்யை கொண்ட புருஷனுக்காக உருவாக்கப்படுகின்றன - என்பதாகும்.

பலவற்றையும் சேர்த்துப் படிப்பதே வாக்யம் என்பதாகும். இங்கு உணர்த்தப்படுவது என்னவென்றால் - ஞானமயமான (வித்யாமயமான) யாகத்தை இயற்றும் ஒருவனுக்கு இது போன்ற பலவும் இணைந்து அக்னியை உண்டாக்குகின்றன. இப்படியாக அனைத்துமாகச் சேர்ந்து உருவாக்கிய அக்னி, எப்போதும் உள்ள இந்த அக்னி, மனதால் சிந்தனை செய்யப்பட்ட இந்த அக்னி என்பது செயல் ரூபமாகக் கற்கள் மீது உண்டாக்கப்படும் அக்னியில் புக இயலாது. காரணம் - செயல் ரூபமாக உண்டாக்கப்படும் அக்னி என்பது காலம், செய்பவர்கள் போன்றவர்களால் ஓர் எல்லைக்குள் வரையறுக்கப்பட்டே உள்ளது (மனதால் உண்டாக்கப்படும் அக்னியை எந்த நேரத்திலும், எப்போதும் உண்டாக்கலாம்). இப்படியாக இந்தக் கருத்து - மனம் மூலம் உண்டாக்கப்படும் அக்னியானது வித்யாமயமான யாகத்தின் அங்கம் என்பதற்கு லிங்கமாக (அடையாளமாக) உள்ளது.

**பூர்வபக்ஷம்** - இப்படியாக வித்யாமயமான யாகத்திற்கு எந்தவிதமான விதியும் இல்லை. அதற்கான பலன்களும் கூறப்படவில்லை. ஆகவே செயல் ரூபமான யாகத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வித்யாமயமான யாகம் என்று ஏதும் இல்லை என நாம் மேலே கூறியுள்ளோம் . இதற்கான பதில் என்ன ? (அடுத்து சூத்திரம் விடை தருகிறது)

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 34)

விபீஷண சரணாகதி

**மூலம்** - அங்குற்ற அபயப்ரதான ப்ரகரணத்திலும் இவ்வங்க அங்கி வர்க்கம் அடைக்கலாம். எங்ஙனேயென்னில் ப்ராதிகூல்யத்திலே வ்யவஸ்திதனான ராவணனுக்குங் கூடப் ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ, ஸீதாம் ச ராமாய நிவேத்ய தேவீம் வஸேம ராஜந்நிஹ வீதசோகா: என்று ஹிதம் சொல்லுகையாலே ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் தோற்றிற்று. இந்த ஹிதவசநம் பித்தோபஹதனுக்குப் பால் கைக்குமாப் போலே அவனுக்கு உத்வேக ஹேதுவாயிற்று. த்வாம் து திக் குல பாம்ஸநம் என்று திக்காரம் பண்ணின பின்பு இனி இவனுக்கு உபதேசிக்கவும் ஆகாது, இவனோடு அநுபந்தித்த விபூதிகளுமாகாது, இவன் இருந்தவிடத்தில் இருக்கவுமாகாதென்று அறுதியிட்டு,

**விளக்கம்** - இராமனால் அபயம் அளிக்கப்பட்ட இடத்திலும் இந்த அங்கம் அங்கிகளைக் காணலாம். எப்படி? இராவணன் தகாதவற்றைச் செய்வதிலேயே குறியாக இருந்தான். அவனுக்கு விபீஷணன் கீழ்க்கண்ட நன்மை பயக்கும் வரிகளைக் கூறினான்:

- இராமாயணம் யுத்த காண்டம் : (9-22), (9-23), (14-3), (14-4) - ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ - இராமனிடம் சீதையை ஒப்படைப்பாயாக.
- இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (15-14) - ஸீதாம் ச ராமாய நிவேத்ய தேவீம் வஸேம ராஜந்நிஹ வீதசோகா: - சீதையை இராமனிடம் அளித்துவிட்டு, நாம் இந்த இலங்கையில் வருத்தம் அற்றவர்களாக வாழ்வோமாக.

மேலே உள்ள வரிகளின் மூலம் ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் (எம்பெருமானுக்கு மகிழ்வை ஏற்படுத்தும் செயல்) வெளிப்படுகிறது. பித்தம் கொண்ட ஒருவனுக்கு பால் கசப்பது போன்று, இந்த நன்மை பயக்கும் சொற்கள் இராவணனுக்கு கோபம் ஏற்படக்

காரணமான சொற்களாயின. இராவணன் விபீஷணனிடம் இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (16-15) - த்வாம் து திக் குல பாம்ஸநம் - நம் அசுர குலத்தை கெடுக்கின்ற உன்னை அவமதிக்கிறேன் - என்றான். இதனைக் கேட்ட விபீஷணன், “இனி இவனுக்கு உபதேசம் செய்ய ஏதும் இல்லை. இவன் தொடர்புடைய எதனையும் அனுபவிப்பது கூடாது, இவன் உள்ள இங்கு இருக்கவும் கூடாது”, என்று முடிவு செய்தான்.

**மூலம்** - த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச, பரித்யக்தா மயா லங்காம் மித்ராபி ச தநாநி ச என்கிற ஸ்வவாக்யத்தின்படியே அங்குத் துவக்கற்றுப்போருகையாலே ப்ராதிகூல்யவர்ஜந அபிஸந்தி தோற்றிற்று. ராவணோ நாம தூர்வருத்த: என்று தொடங்கி ஸர்வஜித்தான ராவணனோட்டை விரோதத்தாலே தாம் போக்கற்று நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகையாலும், பின்பும்

அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம் தேந சாஸம்யவமாநித:  
பவந்தாம் ஸர்வபூதாநாம் சரண்யம் சரண்யம் கத:

என்கையாலும் கார்ப்பண்யம் சொல்லப்பட்டது. அஞ்சாதே வந்துகிட்டி ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே என்று சொல்லும்படி பண்ணின மஹாவிச்வாஸம் விபூஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞ: என்று காரணமுகத்தாலே சொல்லப்பட்டது. ப்ராஜ்ஞதையை விசேஷிக்கிற மஹச்சப்தத்தாலே விச்வாஸாதிசயந்தானே விவக்ஷிதமாகவுமாம். ராகவம் சரணம் கத: என்கையாலே உபாயவரணாந்தர்நீதமான கோப்த்ருத்வவரணம் சொல்லிற்றாயிற்று. உபாயவரண சப்தத்தாலே வ்யாஜ்ஜிதமாகிறவளவன்றிக்கே, நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபாஸ்திதம் என்கையாலே கடக புரஸ்ஸரமான ஆத்மநிசேஷபம் சொல்லிற்று. இப்ப்ரகணத்திலே நிவேதந சப்தம் விஜ்ஞாபநமாத்ர பரமானால் நிஷ்ப்ரயோஜநம்.

**விளக்கம்** - இப்படியாக முடிவு செய்த விபீஷணன் கீழே உள்ளபடி உரைத்தான். இதன் மூலம் இவனது ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம் (எம்பெருமானுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றைத் தவிர்த்தல்) வெளிப்படுகிறது:

- இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (17-14) - த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச - புத்திரன், மனைவி ஆகியவர்களை விட்டு இராமனைச் சரணம் அடைந்தேன்.

- இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (19-5) - பரித்யக்தா மயா லங்காம் மித்ராபி ச தநாநி ச - இலங்கை, தோழர்கள், செல்வம் ஆகியவற்றைக் கைவிட்டேன்.

அடுத்து, விபீஷணன் இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (17-12) - ராவணோ நாம துர்வ்ருத்த: - இராவணன் தகாத நடவடிக்கைகள் கொண்டவன் - என்று கூறத் தொடங்கி, அனைவரையும் வென்ற இராவணனுடன் கொண்ட விரோதம் காரணமாக, வேறு புகலிடம் இல்லாமல் இருப்பதைக் கூறுகிறான். தொடர்ந்து இராமனிடம், இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (19-4) - அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம் தேந சாஸ்மயவமாநித: பவந்தாம் ஸர்வபூதாநாம் சரண்யம் சரண்யம் கத: - நான் இராவணனின் தம்பி; அவனால் அவமானம் அடைந்தேன்; அனைத்து உயிர்களுக்கும் ரஷ்கனான உன்னைச் சரணம் அடைந்தேன் - என்றான். இதனால் கார்ப்பண்யம் வெளிப்பட்டது. விபீஷணனிடம் இருந்த மஹாவிச்வாஸம் என்பதே, அவனை யாருக்கும் அஞ்சாமல் இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (17-15) - ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே - அனைத்து உலகங்களுக்கும் புகலிடமான இராமனிடம் - என்று கூறுப்படிச் செய்தது. இப்படியாக இவனது மஹாவிச்வாஸத்திற்கான காரணமாக இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (19-1) - விபூஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞ: - விபீஷணன் மிகுந்த அறிவுள்ளவன் - என்பது கூறப்பட்டது. இங்கு உள்ள "மஹ" என்னும் பதம் "மிகுந்த" என்ற பொருளை அளித்து, அந்தப் பதம் "ஞானம்" என்பதற்கு அடைமொழியாகக் கூறப்பட்டாலும், அதே பதம் விபீஷணனின் விச்வாஸத்தை உணர்த்துவதாகவும் கொள்ளலாம். அடுத்து, தன்னைக் காக்க வேண்டும் என்னும் விண்ணப்பத்தை இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (17-14) - ராகவம் சரணம் கத: - இராகவனைச் சரணம் அடைந்தேன் - என்ற வரி உணர்த்துகிறது. இதுவே கோப்த்ருத்வவரணம் ஆகும். இந்த வரி மூலம் கோப்த்ருத்வவரணம் மறைமுகமாக உணர்த்தப்பட்டாலும், இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (17-15) - நிவேதயத மாம் சுகிப்ரம் விபீஷணமுபாஸ்திதம் - விபீஷணனாகிய என்னை இராமனிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்யுங்கள் - என்ற வரி மூலம், சரணாகதியைத் தூண்டுபவர்கள் மூலமாக ஆத்மநிசேஷபம் செய்யப்படுவது கூறப்பட்டது. இங்கு உள்ள "நிவேதயத" என்னும் பதத்தை "கூறுங்கள்" என்ற பொருளில் எடுத்துக் கொண்டால், அந்தப் பதம் வெளிப்படுத்துகின்ற "என்னை அவனுக்கு ஸமர்ப்பணம் செய்யுங்கள்" என்னும் பொருள் வெளிப்படாமல் போய்விடும்.

**மூலம்** - இப்படி மற்றுமுள்ள ப்ரபத்தி ப்ரகரணங்களிலும் லௌகிக த்ரவ்ய நிசேஷபங்களிலும் ஸம்சேஷப விஸ்தர ப்ரக்ரியையாலே இவ்வர்த்தங்கள் காணலாம். தான் ரசுஷிக்க மாட்டாதொரு வஸ்துவை ரசுஷிக்கவல்லனொருவன் பக்கலிலே ஸமர்ப்பிக்கும்போது தான் அவன் திறத்தில்



அநுகூலாபிஸந்தியையுடையவனாய், ப்ரதிகூலாபிஸந்தியைத் தவிர்ந்து, “இவன் ரக்ஷிக்கவல்லவன், அபேக்ஷித்தால் ரக்ஷிப்பதும் செய்யும்”, என்று தேறி, தான் ரக்ஷித்துக் கொள்ளமாட்டாமையை அறிவித்து, நீ ரக்ஷிக்க வேணுமென்று அபேக்ஷித்து, ரக்ஷய வஸ்துவை அவன் பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்துத் தான் நிர்பரனாய் பயங்கெட்டு மார்பிலே கைவைத்துக் கொண்டு கிடந்து உறங்கக் காணா நின்றோமிறே.

**விளக்கம்** - இந்த உலகத்தில் லௌகிகமாக ஒருவரின் பொருள்களை மற்றவர்களிடம் வைப்பதிலும், மற்ற ப்ரபத்தி நூல்களிலும் இந்த விஷயங்கள் சுருக்கமாகவும் விரிவாகவும் உள்ளதைக் காணலாம். தனது பொருளைத் தன்னால் பாதுகாக்க இயலாது என்று எண்ணும் ஒருவன், அந்தப் பொருளை “இவனால் பாதுகாக்க இயலும்”, என்று ஆராய்ந்து அவனிடம் செல்கிறான். அப்போது, அந்த மனிதனுக்கு விருப்பமானதை மட்டுமே செய்து, அவனுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றைத் தவிர்ந்து, அவனிடம் பொருளை அளிப்பதைக் காணலாம். மேலும், “இவனே இந்தப் பொருளைக் காக்க இயலும், இவனை வேண்டினால் காப்பதற்கு ஒப்புக்கொள்வான்”, என்று முடிவு செய்து, அவனிடம் சென்று, தன்னால் அந்தப் பொருளைக் காக்க இயலாது என்று தனது இயலாமையைக் கூறுகிறான். அவனிடம், “நீயே காப்பாற்ற வேண்டும்”, என்று விண்ணப்பம் செய்கிறான். பின்னர் காப்பாற்றப்பட வேண்டிய தனது பொருளை அவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, பயம் இல்லாமல், பாரம் இல்லாமல், தனது மார்பிலே கைகளை வைத்து, படுத்து, சுகமாக உறங்குவதைக் காண்கிறோம் அல்லவா?

**த்வயமும் - ஆநுகூல்ய ஸங்கல்ப, ப்ராதிகூல வர்ஜநங்களும்**

**மூலம்** - இக்கட்டளையெல்லாம் க்ரியாமாணார்த்த ப்ரகாசகமான த்வயாக்யமந்த்ரத்திலே அநுஸந்திக்கும்படி எங்ஙனையென்னில் - ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வ சக்தி யுக்தனாய், கர்மாநுரூப பலப்ரதனாய், ஸர்வோபகார நிரபேக்ஷனாய், க்ஷுத்ர தேவதைகளைப் போலே க்ஷிப்ரகாரியன்றிக்கேயிருப்பானாய், ஸமாதிக தரித்ரனான ஸர்வேச்வரன் அநந்தாபராதங்களையுடையார்க்கு அபிகம்யனாகையும், ப்ராப்தி விரோதியான அநந்தாபராதங்களையுடையார்க்கு அளவில்லாத பலத்தைத் தருகையும், அல்பவ்யாபாரத்துக்குத் தருகையும், தாழாதே தருகையும், தரம் பாராதே தருகையும் கூடுமோவென்கிற சங்கைகளுக்கு நிவர்த்தகங்களுமாய் யதாஸம்பவம் உபாயத்வ ப்ராப்யத்வோபயுக்தங்களுமாய் இருந்துள்ள புருஷகார ஸம்பந்த குண வ்யாபார ப்ரயோஜந விசேஷங்களாகிற சேஷியினுடைய ஆகாரங்களைப் பொதிந்து கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீமச்சப்தத்திலும் நாராயண சப்தத்திலும் ஆர்த்தமாக ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல வர்ஜநமும் அநுஸந்தேயமாகக் கடவது. இப்படி விசிஷ்டனான ஸ்வாமியைக் காட்டுகிற

சப்தங்கள் ஒளசித்யத்தாலே அவன் திறத்தில் ப்ராப்தமான அபிமதாநுவர்த்தன ஸங்கல்பத்தையும் அநபிமத நிவர்த்தனத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கின்றன.

**விளக்கம்** - ப்ரபத்தி என்னும் செயலின் ஆழ்பொருளை அறிவிக்கும் த்வய மந்திரத்தில், இந்த ஐந்து அங்கங்கள் எப்படி வெளிப்படுகின்றன என்ற கேள்வி எழலாம். அனைத்தும் அறிந்தவன், எங்கும் உள்ளவன், கர்மங்களுக்கு ஏற்ப பலன் அளிப்பவன், வேறு யாருடைய உதவியும் வேண்டாதவன், மற்ற தெய்வங்கள் போன்று உடனடியாகப் பலன் அளிக்காதவன், தனக்கு நிகராகவோ மேலாகவோ யாரும் இல்லாதவன் - இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் பின்வரும் சந்தேகங்கள் எழலாம்:

1. எல்லையற்ற தவறுகள் இழைத்தவர்களால், இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் நெருங்கக் கூடியவனாக இருப்பானா?
2. பலன்களை அடைவதற்குத் தடையாக எல்லையற்ற தவறுகள் இழைத்தவர்களுக்கு, எந்தவிதமான கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் பலன்களை அளிப்பானா?
3. இத்தகைய பலன்களை அற்பமான கர்மங்களைச் செய்தவர்களுக்கும் அளிப்பானா?
4. இந்தப் பலன்களை தாமதம் செய்யாமல் விரைவாக அளிப்பானா?
5. தன்னை அண்டியவர்களின் ஏற்றத்தாழ்வு பாராமல் இருப்பானா?

இப்படிப்பட்ட சந்தேகம் உள்ளவர்கள், எம்பெருமான் கீழே உள்ள விசேஷங்கள் கொண்டவன் என்பதை முதலில் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்:

- பெரியபிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டுள்ளான்.
- எஜமானன் தனது வேலையாள் மீது கொண்டுள்ள உறவுமுறையில் உள்ளான்.
- தனது படைப்புகள் மீது ஆழ்ந்த அன்பு முதலான குணங்கள் கொண்டுள்ளான்.
- அனைத்து உயிர்களையும் கரை சேர்க்கும் எண்ணம் கொண்டுள்ளான்.
- இவற்றைக் கரை ஏற்றுவதைத் தனது பலனாகக் கொண்டுள்ளான்.

இப்படிப்பட்ட எஜமானத் தன்மைகள் உபாயமாக உள்ளதை த்வயத்தில் உள்ள ஸ்ரீமத் என்ற பதம் மூலமும், அவனை அடைதல் என்பதை த்வயத்தில் உள்ள நாராயண என்ற பதம் மூலமும் காணலாம். ஆனால் ஸர்வேச்வரனுக்கு விருப்பமானதைச் செய்வேன் என்ற எண்ணமும், அவனுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றைச் செய்யமாட்டேன் என்ற எண்ணமும் இல்லாதவனுக்கு மேலே

கூறப்பட்ட விசேஷங்கள் வெளிப்படாது. இப்படியாக அவனது விசேஷங்களை வெளிப்படுத்தும் சொற்கள் - அவனுக்கு விருப்பமானதைச் செய்வதையும், அவனுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றைத் தவிர்ப்பதையும் - வாக்கியத்தில் உள்ள தங்களின் அமைப்பு மூலம் உணர்த்துகின்றன.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

### முமுசஷுப்படி

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்  
(பகுதி - 34)

196. ஸர்வ சப்தத்தாலே அவ்வவஸாதந விசேஷங்களை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில் அவற்றுக்கு யோக்யதா பாதகங்களான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - இனி, ஸர்வசப்தார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் - ஸர்வ சப்தத்தாலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து ஸர்வ என்ற பதத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தர்மவிசேஷணமான ஸர்வ ஸப்தத்தாலே பஹுவசநோ க்தமான அவ்வோ ஸாதந விசேஷங்களை அநுஷ்டிக்கும் இடத்தில் ஸந்த்யாஹிந: அசுசிர் நித்யம் அநர்ஹஸ் ஸர்வ கர்மஸு என்கிறபடியே அயோக்யனாகாமல் தன்னை அநுஷ்டிக்கையாலே அவற்றுக்கு யோக்யனாகையை உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் ஸந்த்யா வந்தந பஞ்சமஹா யஜ்ஞாதிங்களான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது என்கை.

விளக்கம் - ஸர்வ என்ற பதம் மூலம் பன்மையாக மாற்றி பலவிதமான சாதனங்களை அருளிச்செய்கிறார். யார் ஒருவன் ஸந்த்யாவந்தனம் முதலான கர்மங்களையும், பஞ்ச மஹாயஜ்ஞ கர்மங்களையும் செய்கிறானோ அவன் இந்தச் சாதனங்களுக்கு அதிகாரி ஆகிறான். ஆனால் தக்ஷஸ்ம்ருதி - ஸந்த்யாஹிந: அசுசிர் நித்யம் அநர்ஹஸ் ஸர்வ கர்மஸு - ஸந்த்யா வந்தனம் செய்யாதவன் அசுத்தமானவனே, மற்ற கர்மங்களுக்கு தகுதியற்றவன் என்றது காண்க. ஆக இவை அனைத்தும் ஸர்வ என்ற பதம் மூலம் கூறப்பட்டது.

197. ஆக, ச்ருதி ஸ்ம்ருதி சோதிதங்களாய் நித்யநைமித்திகாதி ரூபங்களான கர்மயோகாத்யுபாயங்களை என்றபடி.

**அவதாரிகை** - உக்தத்தை நிகமிக்கிறார் ஆக என்று தொடங்கி.

**விளக்கம்** - இதுவரை கூறியதைச் சுருக்கமாக அருளிச் செய்கிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - அதாவது, ஆக கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும் சோதநாலக்ஷணார்த்தோ தர்ம: என்று சோதனையாகிற விதிவாக்யத்தை ப்ரமாணமாகவுடைத்தான அர்த்தம் தர்மம் என்கையாலே, ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாகிற ப்ரமாணங்களாலே விதிக்கப்பட்டுள்ளவையாய், நித்யம் நைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாகவுடைத்தான கர்மயோகம் தொடக்கமான உபாயங்களையென்றபடி என்கை.

**விளக்கம்** - தர்மம் என்பது சரியான ப்ரமாணங்களுடன் கூடியதாகவும், ஒருவனை "இதைச் செய், அதைச் செய்", என்று விதிப்பதாகவும் உள்ளது ஆகும். இதனை பூர்வ மீமாம்ஸை (1-1-2) - சோதநாலக்ஷணார்த்தோ தர்ம: - விதிப்பதாக உள்ளது தர்மம் - என்றது. ஆக, தர்மம் என்ற பதம் நித்யம், நைமித்திகம் முதலானவற்றை அங்கமாகக் கொண்ட கர்மயோகம் முதலான மோக்ஷ உபாயங்கள் என்று கருத்து.

198. இவற்றை தர்மம் என்கிறது - ப்ரமித்த அர்ஜுநன் கருத்தாலே.

**அவதாரிகை** - ஸ்வரூபவிருத்தத்தவாத் அதர்மமாகச் சொல்ல வேண்டுவமவற்றை தர்மம் என்கிறதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் - இவற்றை - என்று தொடங்கி.

**விளக்கம்** - ஸ்வரூபத்துக்கு முரணாக உள்ள இவற்றை அதர்மம் என்று கூறுவதை விடுத்து தர்மம் என்று ஏன் கூற வேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - அதாவது, பாகவதத்யந்த பாரதந்தர்யமாகிற உத்தேச்யத்துக்கு விரோதியாயிருக்கையாலே அதர்ம சப்தவாச்யங்களாக ப்ராப்தங்களாயிருக்கிற இவற்றை தர்மமென்று சொல்லுகிறது. ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தை அதர்மம் என்றும், இவற்றை தர்மம் என்றும் ப்ரமித்த அர்ஜுநனுடைய நினைவாலேயித்தனை - என்கை. ஆக ப்ரதம பதார்த்தத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

**விளக்கம்** - இவை ஆத்மாவின் குறிக்கோளான - எம்பெருமானை மட்டுமே நம்பி இருப்பது - பகவத் அத்யந்த பாரதந்த்யம் - என்பதற்கு விரோதியாக உள்ளன என்பதால் இவற்றை அதர்மங்கள் என்றே கூற வேண்டும். ஆனால் இங்கு இவை தர்மங்கள் என்று கூறப்பட்டன. ஏன்? காரணம், தன்னுடைய தர்மமாக இருந்த போர் புரிதலை அதர்மம் என்றும், இது போன்ற மற்ற உபாயங்களைத் தர்மம் என்றும் அர்ஜுனன் எண்ணி மயங்கியதால் இவ்விதம் அருளிச் செய்யப்படுகிறது. இப்படியாக முதல் பதத்தின் பொருளை அருளிச் செய்தார்.

199. பரித்யஜ்ய

**அவதாரிகை** - அநந்தரம் த்விதீய பதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் - பரித்யஜ்ய - என்று.

**விளக்கம்** - அடுத்து இரண்டாவது பதத்தை விளக்குகிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - தனியாக ஏதும் கூறப்படவில்லை.

200. த்யாகமாவது - உக்தோபாயங்களை அநுஸந்தித்து சுக்திகையிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப் போலேயும், விபரீததிசா கமநம் பண்ணுவாரைப் போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோம் என்கிற புத்தி விசேஷத்தோடே த்யஜிக்கை.

**அவதாரிகை** - இதுவும் த்யாகமும் ல்யப்பும் உபஸர்க்கமுமாய், த்ரிபர்காரமாயி ருக்கையாலே, அதில் த்யாக வேஷத்தை முந்துற அருளிச்செய்கிறார் - த்யாகமாவது - என்று தொடங்கி.

**விளக்கம்** - இந்த பதம் த்யாக, ல்யப், உபஸர்கம் என்று மூன்று பகுதிகளாக உள்ளது. முதலில் த்யாக பகுதியை அருளிச் செய்கிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - அதாவது, இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாகமாவது - கேவலம் விடுகை அன்று; கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின்படியை அநுஸந்தித்து, ரஜதமல்லாத சுக்திகையிலே ரஜத புத்தி பண்ணுவாரைப்போலேயும், ஸ்வகார்ய ஸித்திக்கு உடலான ஒரு திக்கிலே போகக் கோலித் தத்விபரீதமான திக்கை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப் போலேயும், பகவத் ப்ராப்த்யுபாயாபேக்ஷரான

நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாய புத்தி பண்ணினோம் என்கிற புத்தி விசேஷத்தோடே விடுகை - என்றபடி.

**விளக்கம்** - த்யாகம் என்பது வெறுமனே துறப்பது அன்று. இதன் பொருள் - முன்பு உபாயங்கள் என்று கூறப்பட்டவையின் தன்மைகளை நன்றாக அறிந்து, அதன் பின்னர் அவற்றைக் குறித்து உண்டாகும் ஞானத்துடன் அவற்றைக் கைவிடுதல் ஆகும். முத்துச்சிப்பியை வெள்ளி என்று தவறாக எண்ணுவது போன்றும்; தன்னுடைய செயலை முடிக்க எண்ணும் ஒருவர் தவறான பாதையை சரியான பாதை என்று எண்ணுவது போன்றும் - உபாயங்கள் அல்லாதவற்றை, எம்பெருமானை அடைய உதவும் உபாயங்கள் என்று எண்ணுவது - என்று கருத்து. இத்தகைய ஞானம் உண்டான பின்னர் அந்த உபாயங்களைக் கைவிடுதல் என்று கருத்து.

201. பரி என்கிற உபஸர்க்கத்தாலே பாதகாதிகளை விடுமா போலே ருசி வாஸனைகளோடும் லஜ்ஜையோடுங் கூட மறுவலிடாதபடி விடவேண்டுமென்கிறது.

**அவதாரிகை** - இனி உபஸர்க்கார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - பரி என்கிற - என்று தொடங்கி.

**விளக்கம்** - அடுத்து "பரி" என்ற பதத்தின் விளக்கத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - அதாவது, பரி ஸாகல்யே என்று ஸாகல்ய பரமாகக் கொள்ளுமளவில், அது ஸர்வசப்தத்திலே உக்தமாகையாலே அபேக்ஷிதமல்லாமையாலே, மிகுதிக்கு வாசகமான பரியென்கிற இந்த உபஸர்க்கத்தாலே ப்ரஹ்மஹத்யா ஸுராபாநம் ஸ்தேயம் குர்வங்கநாகம: என்கிற பாதகங்கள் முதலானவற்றை விடுமளவில் அவற்றில் புநரந்வயத்துக்கு உறுப்பான ருசி வாஸனைகளோடே கூட "நாம் இதைச் செய்வதே" என்கிற லஜ்ஜாஸஹிதனாய்க் கொண்டு விடுமாபோலே. அத பாதகபீதஸ் த்வம் என்று தர்மதேவதை பாதமாகச் சொன்ன உபாயாந்தரங்களை விடுமளவில் புத்திபூர்வகமாக அவற்றிலே ப்ரவர்த்திக்கைக்கு உறுப்பான ருசியும் அபுத்திபூர்வகமாக முளுகைக்கு உறுப்பான வாஸனையும் ஆகிற அவற்றோடே கூட "பகவதேக ஸாதநதைகவேஷமான ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு அத்யந்த விருத்தமானவற்றை நாம் செய்வதே" என்கிற லஜ்ஜா ஸஹிதனாய்க் கொண்டு மீளவும் அவற்றில் அந்வயம் வாராதபடி விடவேண்டுமென்று சொல்லுகிறது என்கை.

**விளக்கம்** - பரி என்ற பதம் “முழுவதும்” என்ற பொருளை அளிப்பதாகும். ஆனால் இதே கருத்து ஸர்வ என்ற பதம் மூலம் முன்பே கூறப்பட்டுவிட்டதால், இதே பொருளை பரி என்ற பதத்திற்குக் கொள்ளுவது அவசியம் அற்றது. ஆகவே இந்தப் பதம் “மிகுதி” என்ற பொருளில் வந்ததாகக் கொள்ள வேண்டும். மநுஸ்மருதி - ப்ரஹ்மஹத்யா ஸுராபாநம் ஸ்தேயம் குர்வங்கநாகம: - அந்தணனைக் கொல்வது, கள் குடிப்பது முதலான செயல்களைச் செய்பவர்களுடன் சேர்வது பாவம் - என்று கூறுகிறது. இதனை ஒருவன் கைவிட எண்ணும் போதும், அந்தச் செயல்களில் மீண்டும் ஈடுபாடு ஏற்படுத்துகின்ற ருசி, வாஸனை ஆகியவற்றுடன் கைவிட்டு, “நாம் இதனைச் செய்தோமே”, என்ற வெட்கத்துடன் கைவிட வேண்டும். இதனைப் போன்றே மற்ற உபாயங்களைக் கை விட்டு விஷ்ணுதர்மத்தில் - அத பாதகபீதஸ்த்வம் - மற்ற உபாயங்கள் என்னும் பாவத்திற்காக அச்சம் கொள்பவனாக இருந்தால், அவற்றைக் கைவிட்டு நாராயணனிடம் மட்டுமே உபாய புத்தியுடன் இருக்கவேண்டும் - என்று தர்மதேவதை கூறியது போன்று இருத்தல் வேண்டும். ஆக மற்ற உபாயங்களை - நம்மையும் மறந்து அவற்றில் மீண்டும் வைக்கும் வாஸனை ஆகியவற்றுடன் சேர்த்து துறக்க வேண்டும். மேலும், “எம்பெருமானை மட்டுமே சரணம் என்று கொள்ள வேண்டிய ஸ்வரூபத்திற்கு முரணாக உள்ள உபாயங்களில் ஈடுபடலாமோ?”, என்று வெட்கத்துடன் கைவிட வேண்டும். இதன் மூலமாக நாம் அந்த உபாயங்களில் மீண்டும் ஈடுபடாத நிலை ஏற்பட வேண்டும்.

202. ல்யப்பாலே “ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத” என்னுமபோலே, உபாயாந்தரங்களைவிட்டே பற்ற வேணும் என்கிறது.

**அவதாரிகை** - இனி ல்யப் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ல்யப்பாலே - என்று தொடங்கி.

**விளக்கம்** - அடுத்து ல்யப் என்ற பகுதிக்கான பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - அதாவது பரித்யஜ்ய என்கிற ல்யப்பாலே புக்த்வா சாந்த்ராயணம் சரேத் என்னுமா போலன்றிக்கே ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத என்கிற விதி “புஜிக்குமளவில் ஸ்நாநம் பண்ணியே புஜிக்கவேணும்” என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுமபோலே ஸித்தோபாயத்தை பரிக்ரஹிக்குமளவில் த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை த்யஜித்தே பரிக்ரஹிக்க வேணுமென்கிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறது - என்கை.

**விளக்கம்** - பரித்யஜ்ய என்ற ல்யப் என்பது புக்த்வா சாந்த்ராயணம் சரேத் - ச்ரார்த்தம் நடைபெறும்போது விளக்கு அனைந்தால் மீண்டும் உண்ணக்கூடாது -



என்ற விதி போன்று, மற்ற அனைத்தையும் கைவிட்டால் நாராயணனைச் சரணம் புகுவாய் என்று கருத்து அளிப்பதல்ல. மாறாக - ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத - நீராடிய பின் உண்பாயாக - என்பது போன்ற விதி வாக்யமாக உள்ளது. இங்கு “உணவு உட்கொள்ளும் முன்னர் நீராடவேண்டும்”, என்ற விதி கூறப்பட்டுள்ளது. இது போன்றே நாம் எம்பெருமானை நமது உபாயமாகக் (ஸித்தோபாயம்) கொள்ளும்போது, கைவிடத் தகுந்த மற்ற உபாயங்களைக் கைவிட்ட பின்னரே, எம்பெருமான் என்னும் உபாயத்தைப் பற்ற வேண்டும்.

203. "சசால் சாபஞ்ச முமோச வீர:" என்கிறபடியே இவை அநுபாயங்களான மாத்ரமன்றிக்கே கால் கட்டு என்கிறது.

**அவதாரிகை** - இப்படி விட்டே பற்றவேணுமென்கிற அதன் கருத்தை அருளிச் செய்கிறார் - சசால் - என்று தொடங்கி.

**விளக்கம்** - இப்படியாக மற்ற உபாயங்களை முதலில் கைவிட்ட பின்னரே, எம்பெருமானைப் பற்ற வேண்டும் என்பதைக் கூறும் அடிப்படையை விளக்குகிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - அதாவது, யோ வஜ்ரபாதாசநிஸந்நிபாதாந் ந சக்ஷுபே சசால் சாபஞ்ச முமோச வீர: என்கிற ச்லோகத்தில் - ராவணன் ராமசரங்களாலே மிகவும் ஈடுபட்டு நிலைகலங்கி போகப் பார்த்தவளவிலும், கையில் வில்லிருக்குமளவும் பெருமாள் போகவெட்டாமையாலே பின்பு போகட்ட வில்லு கையில் இருந்தபோது ப்ரதிபக்ஷ ஜயத்துக்கு ஸாதநமாகாதமாத்ரமன்றிக்கே கச்சாநுஜாநாமி என்று பின்பு பண்ணின அநுமதி பெருமாள் அப்போது பண்ணக் காணாமையாலே போகவுமொண்ணாதபடி கால்கட்டானமையைச் சொல்லுகிறபடியே உபாயாந்தரங்களான இவற்றிலே ஈஷதந்வயங் கிடக்கிலும் இவை பேற்றுக்கு ஸாதநமாகாத மாத்ரமின்றிக்கே பேற்றுக்கு ப்ரதிபந்தகமாய்த் தலைக்கட்டும் - என்றபடி.

**விளக்கம்** - இராமாயணம் - யோ வஜ்ரபாதாசநிஸந்நிபாதாந் ந சக்ஷுபே சசால் சாபஞ்ச முமோச வீர: - வஜ்ர ஆயுதம் கொண்டு அடிக்கப்பட்டபோதும், இடி விழுந்தபோதும் மனக்கலக்கமோ சரீர நடுக்கமோ இராவணனுக்கு ஏற்படவில்லை; இராம பாணத்தால் அடிபட்டவுடன் உடல் நடுங்கினான்; வில்லை நழுவ விட்டான் - என்ற வரி காண்க. இதன்படி இராவணன் இராமனின் பாணங்கள் கண்டு நடுங்கி, தப்பிக்க முயற்சித்தான். ஆனால் அவனது கையில்

வில்லும் அம்பும் உள்ளவரையில் அவனை இராமன் போர்க்களத்திலிருந்து செல்லவிடவில்லை. அந்த வில் எதிரியை வெல்வதற்கு ஏற்ற ஸாதனமாக இராவணனுக்கு அமையவில்லை. அது மட்டும் அல்லாமல் - கச்சாநுஜாநாமி - உன்னை இங்கிருந்து செல்ல அனுமதிக்கிறேன் - என்று கூறிய இராமனின் அனுமதியானது, இராவணன் வில்லைப் பிடித்தபடி நின்ற நேரம் வரை கிட்டவில்லை. ஆக அந்த வில் இராவணன் போர்க்களத்தை விட்டுச் செல்லவும் இயலாதபடி கால்கட்டாக இருந்தது. இது போன்றே மற்ற உபாயங்களின் சிறிய தொடர்பு இருந்தாலும், அந்தத் தொடர்பானது நாம் பெற உள்ள பேற்றை அளிக்காமல் போவது மட்டும் அல்லாமல், அந்தப் பேற்றை நாம் அடைவதற்குத் தடையாகவும் ஆகிவிடும்.

204. சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்கு உறுப்பு.

**அவதாரிகை** - இன்னமும், இவற்றில் அந்வயம் இழவுக்கு உடலாமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச் செய்கிறார் - சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்கு உறுப்பு - என்று.

**விளக்கம்** - மேலும் ஓர் உதாரணம் மூலம், மற்ற உபாயங்கள் தடையாகும் என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - அதாவது முன்பே வரப்ரதாநத்தைப் பண்ணி வைத்து, இப்போதாக மறுக்கவெண்ணாதென்று ஆபாஸமான ஸத்ய தர்மத்தைப் பற்றி நின்று ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம: என்கிற பெருமாளோடே கூடி வாழ இருந்த பேற்றை இழந்த சக்ரவர்த்தியைப்போலே ஆபாஸமான உபாயாந்தரங்களிலே அந்வயித்து நிற்கையாகிறது க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் என்று ஸநாதந தர்மமான பகவத் விஷயத்தோடே கூடி வாழுகையாகிற பேற்றை இழக்கைக்கு உறுப்பாய் விடும் - என்கை.

**விளக்கம்** - முன்பு ஒரு காலகட்டத்தில் கைகேயிக்கு அளித்த வரத்தை பின்னால் ஒரு காலத்தில் மறுக்க முடியாமல், மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் அப்படி மீறாமல் இருத்தல் என்பதே ஸத்யம் என்னும் தர்மம் என்று தோன்றும்படியான நிலையில் தசரதன் இருந்தான் (மேலோட்டமாக என்ற சொல் காண்க. உண்மையில் இது தர்மம் அல்ல என்றாலும், தர்மமாகத் தோன்றுகிறது). இதனால் இராமாயணம் -

ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம: - இராமன் தர்மமே வடிவமானவன் - என்னும்படியான இராமனுடன் சேர்ந்து வாழும் பேற்றைப் பெற்றிருந்தபோதிலும், அதனைத் தசரதன் இழந்தான். இது போன்று, மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் எம்பெருமானை அடைய உதவும் உபாயங்கள் போன்று தோன்றும் மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடுதல் காரணமாக, மஹாபாரதம் - க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் - கண்ணனே என்றும் உள்ள தர்மம் - என்ற உயர்ந்த, பழைய தர்மமாகிய எம்பெருமானுடன் சேர்ந்து வாழ்தல் என்னும் பேற்றை இழக்க நேரிடுகிறது.

205. ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டு என்று சொல்லுகையாலே, சிலர் “அதர்மங்கள் புகரும்”, என்றார்கள்.

**அவதாரிகை** - இனி இங்குச் சொன்ன ஸர்வதர்ம பரித்யாகத்தின் கருத்து அறியாதார் சொல்லும் தூஷணத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக தத்பசஷத்தை உத்சேஷிக்கிறார் - ஸர்வதர்மங்களையும் - என்று தொடங்கி.

**விளக்கம்** - அடுத்து, “தர்மங்களைக் கைவிடுவாயாக”, என்று கூறுவதன் உண்மையான கருத்தை அறிந்து கொள்ளாமல், இதில் உள்ள முரண்பாட்டைச் சுட்டிக் காட்டும் அறியாதவர்களின் வாதத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - அதாவது, த்யாஜ்யமான தர்மந்தான் ”இதம் குரு இதம் மாகார்ஷி:” என்று விதிநிஷேதாத்மகமாயிருக்கையாலே ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்று சொல்லுகையாலே விஹிதாநுஷ்டாநத்தோபாதி நிஷித்த பரிஹாரமும் ஒக்கத் தள்ளுண்ணுமளவில், அடைத்த கதவைத் திறந்தால் நிஹீந பதார்த்தங்கள் புகருமாபோலே அதர்மங்களான நிஷித்த ப்ரவ்ருத்திகள் புகருமென்று சிலர் சொன்னார்கள் - என்கை.

**விளக்கம்** - (இந்த சூர்ணையின் கருத்துக்கள் அறியாதவர்களின் வாதம் என்று கொள்ளவேண்டும். இதற்கான மறுப்பை அடுத்த சூர்ணையில் ஸ்வாமி அருளிச் செய்கிறார்) இங்கு கைவிடத் தகுந்த தர்மம் என்று கூறப்படுவது - இதம் குரு இதம் மாகார்ஷி: - இதனைச் செய், இதனைச் செய்யாதே - என்றுள்ள விதி வரிகளும், மறுப்பு வரிகளும் ஆகும். “அனைத்து தர்மங்களையும் விட்டு”, என்று கூறும்போது விதிக்கப்பட்டுள்ளதைக் கைவிடுவதும், செய்யக்கூடாது என்று தடுக்கப்பட்டு விலக்குவதை கைவிடுவதும் (இதன் மூலம் கைவிடாமல் ஏற்பதும்) ஆகும். இதனால் தடுக்கப்பட்டவை அனைத்தும் செய்யத் தகுந்ததாகி விடுமே! திறந்து கிடக்கும் வீட்டில் நாய் நுழைவது போன்று, தடுக்கப்பட்ட செயல்கள் உள்ளே புகுந்துவிடும் அல்லவா என்று சிலர் கேட்கக்கூடும்.

206. அது கூடாது; அதர்மங்களைச் செய் என்று சொல்லாமையாலே.

**அவதாரிகை** - அத்தை பரிஹரிக்கிறார் - அது கூடாது; அதர்மங்களைச் செய் என்று சொல்லாமையாலே - என்று.

**விளக்கம்** - கடந்த சூர்ணையின் வாதம் தவறானது என்று தள்ளுகிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - அதாவது, ஸர்வதர்மங்களையும் விடச் சொன்ன இத்தால் அதர்மங்கள் புகருமென்கிற இது ஸம்பவியாது. தர்மங்களை விடச் சொன்ன மாத்ரமொழிய அதர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே - என்கை.

**விளக்கம்** - “அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிடு” என்பதன் மூலம் அதர்மங்கள் உள்ளே புகுந்து விடும் என்பது சரியான வாதம் அல்ல. காரணம் - இங்கு “தர்மங்களை விடு” என்று மட்டுமே கூறப்பட்டது, “அதர்மங்களைச் செய்வாய்” என்று கூறவில்லை அல்லவோ.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

**திருக்குறுந்தாண்டகம்**

(பாகம் - 7)

15. முன்பொலா இராவணன் தன் முது மதிள் இலங்கை வேவித்து

அன்பினால் அநுமன் வந்து ஆங்கு அடியிணை பணிய நின்றார்க்கு

என்பு எலாம் உருகி உக்கிட்டு என்னுடை நெஞ்சம் என்னும்

அன்பினால் ஞான நீர் கொண்டு ஆட்டுவன் அடியனேனே.

**பொருள்** - முன்பு ஒரு காலத்தில் கொடியவனான இராவணனின் வலிமை வாய்ந்த மதிள்கள் சூழ்ந்த இலங்கையை எரித்த பின்னர், சீதையைக் கண்ட மகிழ்வுடன் அநுமன் வந்து வணங்கும்படியான திருவடிகளுடன் மலையில் இராமன் நின்றான். அப்படிப்பட்ட இராமனுக்கு என்னுடைய எலும்புகள் உருகும்படியாக, மனம் என்னும் அன்பு கொண்டு, ஞானம் என்னும் நீரால் நான் நீராட்டுவேன்.

**அவதாரிகை** - முன்புத்தை இழுவெல்லாம் தீர நீராட்டுகிறார்.

**விளக்கம்** - இராமாவதாரத்தின்போது அவன் அனுபவித்த சிரமங்கள் தீரும்படி நீராட்டுகிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - (முன்பொலாவித்யாதி) - அதுவுமொரு காலமே என்று வயிறு பிடிக்கிறார். ஸ்ரீராமாயணத்தில் பேசின பரப்பையெல்லாம் ஒரு வார்த்தையாலே சொல்லுகிறார். ஏகத்ரவ்யத்தை பிந்நமாக்கினாற்போலே தாயையும் தமப்பனையும் பிரித்த பையல். (முதுமதிள்) - வலிய மதிள். (இலங்கை வேவித்து) - திருவடி வாலில் நெருப்பாலே சுடுவித்து நெருப்புங்காற்றுங்கூடினாற்போலேயிறே வாயுபுத்திரன் வாலில் நெருப்பு. (அன்பினாலநுமன் வந்து) - காலாலன்று போலே; அநசநம் தீக்ஷித்தும், கடல் கடந்தும், யுத்தம் பண்ணியும் இளைத்திருக்கச் செய்தேயும், பிராட்டியைத் திருவடி தொழுது. த்ருஷ்டா சீதா என்று பெரிய ப்ரீதியோடேயிறே வந்தது. (ஆங்கடியிணை பணிய நின்றார்க்கு) - பிராட்டி வருத்தாந்தங்கேட்டு ஸ்தப்தராய் நின்றவர்க்கு.

**விளக்கம்** - (முன் பொலா) - எம்பெருமானே மனிதனாகப் பிறந்து, பாடுபட்ட காலம் என்று வயிறு எரிந்து துடிக்கிறார். ஸ்ரீராமாயணத்தில் கூறப்பட்ட அனைத்தையும் இந்த பாசுரத்தில் கூறுகிறார். ஒரு பொருளை இரண்டாக உடைத்தது போன்று, தாயான சீதையையும், தந்தையான இராமனையும் பிரித்த பயலாகிய இராவணன். (முது மதிள்) -வலிமையுடன் கூடிய மதில். (இலங்கை வேவித்து) - தனது வாலில் இடப்பட்ட நெருப்பு கொண்டு இலங்கையை எரிய வைத்து. வாயுவின் புத்திரன் ஆகையால் அனுமனின் வாலில் வைக்கப்பட்ட நெருப்பும் காற்றும் சேர்ந்து இலங்கையை எரித்தன. அன்பினால் அனுமன் காலால் தூது வரவில்லை. அன்பால் அங்கு வந்தான். பிராட்டிக்காக உணவை மறந்து, கடலைக் கடந்து, அரக்கருடன் போர் புரிந்து, களைத்து நின்றபோதிலும் சீதையின் திருவடியை வணங்கினான். இராமாயணம் - த்ருஷ்டா சீதை - சீதையைக் கண்டேன் - என்னும்படி மகிழ்வுடன் வந்தான். (ஆங்கு அடியினை பணிய நின்றார்க்கு) -சீதையைப் பற்றிய அனுமனின் சொல் கேட்டு தன்னை மறந்து நின்ற இராமனுக்கு.

**வ்யாக்யானம்** - (என்பெலாமுருகியுக்கிட்டு) - அந்நிலையை நினைத்து சிதிலரானபடி. (என்னுடை நெஞ்சமென்னும் அன்பினாலித்யாதி) - என் நெஞ்சிலேயுண்டான அன்பன்று; நெஞ்சென்று பேராய் பகவத் ப்ரேமமே வடிவாயிருக்கிற அன்பாலே, ஜ்ஞானமாகிற திருமஞ்சந்தாலே நீராட்டுவன்; அன்புடனே கூடின நீர். அந்நீருக்கு ஸம்ஸ்காரமிறே அன்பு. (அடியனேனே) - அங்குத்தைக்கு யோக்யராவது அடியாரானாற்போலே காணும்.

**விளக்கம்** - (என்பெலாம் உருகி உக்கிட்டு) - இராமனின் நிலையைக் கண்டு ஆழ்வாரின் எலும்புகள் உடைந்தன. (என்னுடை நெஞ்சம் என்னும் அன்பால்) - எனது நெஞ்சத்தில் உண்டான அன்பு என்று கூறாமல், உள்ளமே அன்பு என்று கூறினார். இராமனிடம் உள்ள ப்ரேமையே வடிவாக உள்ள என் நெஞ்சம். ஞானம் என்னும் நீர் கொண்டு நீராட்டுவேன். அது அன்புடன் கூடிய நீராகும். அந்த நீருக்கு இடப்படும் ஏலக்காய் போன்றவை என்னுடைய அன்பு. (அடியேனேனே) - அவனுக்குத் திருமஞ்சனம் முதலானவற்றைச் செய்வதற்குத் தகுதியை அளிப்பது, அவனது அடியார் என்பதால் ஆகும்.

16. மாயமான் மாயச் செற்று மருது இற நடந்து வையம்

தாய் அமா பரவை பொங்கத் தடவரை திரித்து வானோர்க்கு  
ஈயுமால் எம்பிரானர்க்கு என்னுடைச் சொற்கள் என்னும்  
தூயமா மாலை கொண்டு சூட்டுவன் தொண்டனேனே.

**பொருள்** - வஞ்சனையாக வந்த மான், அந்த மாயையுடன் சேர்ந்து அழியும்படியாகச் செய்து; மருத மரங்கள் முறியும்படியாக அவற்றின் நடுவே தவழ்ந்து சென்று; பூமி முழுவதையும் அளந்து; மந்தர மலையைச் சுழல வைத்து, தேவர்களுக்கு அமிர்தத்தை அளிக்கின்ற, அன்புடைய என்னுடைய எம்பெருமானுக்கு நான் அடியவனாக உள்ளேன். அவனுக்குச் சொற்கள் என்னும் தூய்மையான மாலை தொடுத்துச் சூட்டுவேனாக.

**அவதாரிகை** - கீழிற்பாட்டிலே திருமஞ்சனம் பண்ணி இப்பாட்டிலே திருமாலை சாத்துகிறார்.

**விளக்கம்** - கடந்த பாசுரத்தில் திருமஞ்சனம் செய்த பின்னர், இந்தப் பாசுரம் மூலம் திருமாலை அணிவிக்கிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - (மாயமான்) - “பொலாவிராவணன்” என்றதுக்கு அடியான ஜந்து விசேஷமிறே. (மாயச்செற்று) - முன்புபோலே தொற்றம்பாக விடாதே பிணத்தையும் மாய்த்து. (மருதிற நடந்து) - அடல் சேரிணை மருதிற்று வீழ நடைகற்றவனிறே, தளர்நடையிடுகிறபோதே ஒன்னார் தளர அடியிட்டபடி. (வையந்தாய்) - முன்புத்தையது வளர்ந்த பின்பு பண்ணின வ்யாபாரம்; நடுவு தவழுகிற போதை வ்யாபாரம்; இது பிறந்தவன்றே பண்ணின வ்யாபாரமிறே. பூமியை அநாயாஸேந அளந்து கொண்டு. (அம்மாபரவை பொங்க) - அப்பெரிய கடல் தயிர்த்தாழி பட்டது பட. (தடவரை திரித்து) - கடலைக் கண்செறியிட்டாற்போலேயான மலையைப் பிள்ளைகள் சிறு துரும்பைத் திரிக்குமாபோலே திரித்து. (வானோர்க்கீயுமால்) - உடம்பு நோவக் கடல் கடைந்து கொடுத்தது ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு. (மால்) - பிச்சேறினவர்கள் எண்ணியன்றிறே செய்வது. (எம்பிரானார்க்கு) - எனக்கு உபகாரகரரானவர்க்கு. (என்னுடையித்யாதி) - தேவஜாதிகள் சொல் போலன்றிக்கே ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமான சொற்களாகிற செய்வியழியாத மலையைக் கொண்டு. (சூட்டுவன் தொண்டனேனே) - இத்தாலல்லது செல்லாத சபலன்; அநஸூயை பிராட்டிக்குச் சூட்டினார் போலே.

**விளக்கம்** - (மாயமான்) - திருக்குருந்தாண்டகம் (15) - பொலா இராவணன் - என்பதற்கு ஏற்றபடி அவனுக்கு உதவி செய்கின்ற ஜந்துவான மான். (மாயச்செற்று) - முன்பு ஒரு சமயம் அடிபட்ட அளவில் மாரீசனை விட்டான். அது போன்று அல்லாமல் இப்போது உயிரை இழந்த பிணத்தையும் காணாதபடி அம்பு தொடுத்து. (மருதிற நடந்து) - பெரிய திருமொழி (11-4-9) - அடல் சேர் இணை மருதிற்று வீழ - நடை பழகும்போதே மரங்கள் முறிந்து விழும்படியாக உள்ளவன் இவன். தளர் நடை நடக்கிற காலத்திலேயே பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-7-11) -

ஒன் ஆர் தளர அடி - என்னும்படி அசுரர்களை அழித்தான். (வையம் தாய்) - மாணை அழித்த செயலானது, இவன் வளர்ந்த பின்னர் செய்தது ஆகும். தவழ்கின்ற காலத்தில் மரங்களைச் சாய்த்தான். ஆனால் பிறந்த உடனேயே பூமியைச் சிரமம் இல்லாமல் அளந்தானே தரிவிக்ரமனாய். (அம்மா பறவை) - மிகவும் பெரிய திருப்பாற்கடல் என்ன ஆனது என்றால், தயிர்ப்பானையில் மத்து வைத்தவுடன் அந்தப் பாணை படும் பாட்டை அடைந்தது. (தடவரை திரித்து) - திருப்பாற்கடலை அடைத்தபடி நின்ற மலையைச் சிறு குழந்தைகள் புல்லைத் திரிப்பது போன்று திரித்தான். (வானோர்க்கு) - தன்னுடைய திருமேனி நோகும்படியாகக் கடல் கடைந்து அமிர்தம் அளித்தது யாருக்கு என்றால், இவனை அல்லாது வேறு பலனை நாடி நின்ற தேவர்களுக்கு ஆகும். (மால்) - மயக்கம் அடைந்தவர்கள் ஆராய்ந்தா காரியம் செய்வர்? (எம்பிரானார்க்கு) - எனக்கு மிகுந்த உபகாரம் செய்தவனுக்கு. (என்னுடை) - தேவர்கள் போன்று பலனைக் கருதாமல் சொற்கள் என்னும் அழகு கலையாத மாலையைக் கொண்டு. (சூட்டுவன்) - இந்த மாலையை அவனுக்கு அளிக்காமல் ஓயமாட்டேன். சீதைக்கு இராமன் சூட்டியது போல், இவர் இராமனுக்குச் சூட்டுகிறார்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்  
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்



ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 23)

வ்யாக்யானம் - (செருவிலே) - மாயாம்ருகத்தைக் காட்டி ராஜபுத்ரர்களை அகற்றி, திறந்து கிடந்த வாசலிலே நாய் புகுருமாபோலே, தனியிருப்பிலே வந்து பிரித்த கோழைப் பையலைப் போலன்றியே, பத்தும் பத்தாக யுத்தத்திலே; (அரக்கர்கோனை) - நான் ராசுஷஸராஜன் என்று தன் பரிகரத்தைப் பார்த்து அபிமானித்திருந்தவனை, தானே அதிக்ரமம் பண்ணுமளவன்றியே துர்வர்க்கத்துக்கடைய ஒதுங்க நிழலாயிருந்தவனை. (செற்ற) - அவன் கண்முகப்பே பரிகரபூதரை அழித்து, ப்ரஜைகளை அழித்து, தன் தலை தரையிலே புரளக் கண்ணாலே காண்பாரில்லையாம்படியாயிருக்க, தான் காணும்படி ஓரோ தலையாக அறுத்திறே அவனை அழியச் செய்தது. கச்சாநுஜாநாமி. (நம் சேவகனார்) - ஈச்வரத்வத்தாலே சேவகனார் என்கிறாரல்லர்; ஸேவகவாசியாலே; அதாகிறது - கையிலக்கைக்கு ஸேவிக்குமவனென்கை. அதாகிறது - ஓரஞ்ஜலிக்குத் தானுள்ளதனையும் இவனை ஸேவிக்கை. தாய் தலையற்றது வீழத் தொடுத்த தலைவனிறே. அநந்யகதியான நம் விரோதிவர்க்கத்தை பிராட்டியோட்டை ஸம்ச்லேஷ விரோதியைப் போக்கினாற்போலே போக்கும் ஆண்பிள்ளையென்னுதல். எல்லார்க்கும் தஞ்சமான பிராட்டிக்கு உதவுகையாலே நமக்குதவினான் என்று எல்லார்க்கும் சொல்லலாம்படி இருக்கையாலே “நம் சேவகனார்” என்னுதல். நஞ்சீயர் இப்பாட்டைக் கேட்டவன்று தம்மிலே அநுஸந்தித்துப் போராநிற்க, ஒரு சேவகனும் ஒரு ஸ்த்ரீயும் விவாதம் பண்ணிளவளவிலே அவனுக்கு அவள் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு வித்தரான வார்த்தையை அநுஸந்திப்பது. அதாகிறது - பிணங்கினவளவிலே “உன்னால் என்னை என் செய்யலாம்? ஏழைக்கும் பேதைக்குமன்றோ சாமந்தனார் பத்திரம் கட்டிற்று”, என்றாள். பட்டரை ஆச்ரயித்த சோழசிகாமணிப் பல்லவராயர்க்கு ராம லக்ஷ்மணகுப்தா ஸா என்கிற ச்லோகத்தை அருளிச்செய்து “கடற்கரையில் வெளியை நினைத்திரும்” என்றத்தை அநுஸந்திப்பது. அதைக் கூடக் கேட்டிருந்த நஞ்ஜீயரும், பிள்ளை விழுப்பரையரும், நம்பி ஸ்ரீகோவர்த்தநதாஸருமாக இதுக்குச் சேர்ந்திருந்ததென்று, “இலைதுணை மற்றென்னெஞ்சே” என்கிற பாட்டை அநுஸந்தித்தார்கள். ஆக, அநந்யகதிகளான நமக்குத் தஞ்சம் சக்ரவர்த்தித் திருமகனென்கை.

**விளக்கம்** - (செருவிலே) - மாயை மூலம் உருவாக்கப்பட்ட மான் ஒன்றைக் காண்பித்து, இராமனையும் இலக்குவனையும் பர்ணசாலையில் இருந்து அகற்றினான்; திறந்த வீட்டில் நாய் புகுவது போன்று, சீதாப்பிராட்டி தனியாக உள்ளபோது வந்து, அவளை இராமனிடமிருந்து பிரித்தான். இப்படிப்பட்ட கோழைச் செயல் கொண்ட இராவணன் போன்று அல்லாமல், நேருக்கு நேராக நின்று யுத்தம் செய்து அவனை அழித்தான். (அரக்கர் கோணை) - "நான் அரக்கர்களின் அரசன்" என்று கூறியபடியும், தனக்குத் துணையாக உள்ள அரக்கர்களின் பலத்தைக் கண்டு கர்வம் கொண்டிருந்தவனை. தானே ஒரு பெரும் கொடியவனாக இருப்பதுடன் மட்டும் அல்லாமல், இது போன்று தீய செயல்கள் செய்பவர்கள் அனைவருக்கும் அவர்கள் ஒதுங்க இடமாக இருப்பவனை. (செற்ற) - அப்படிப்பட்ட இராவணனின் கண் முன்பாகவே, அவனது படைகளை அழித்து, அவனது பிள்ளைகளை அழித்து, அவனது தலைகள் ஒவ்வொன்றாகத் தலையில் உருள்வதைத் தவிர்த்து பார்க்கும்படியாகச் செய்து அல்லவோ அவனை முடித்தான்? இராமாயணம் - கச்சாநுஜாநாமி - திரும்பிச்செல், நான் அனுமதி அளிக்கிறேன் - என்றது காண்க. (நம் சேவகனார்) - ஈசுவரனாக உள்ளதால் "சேவகனார்" என்று கூறவில்லை. நமக்கு சேவகனாக உள்ள தன்மையால் ஆகும். அதாவது, நாம் நமது கைகள் குவித்து ஓர் அஞ்ஜலி செய்தால் போதுமானது, இவன் அதற்காக காலம் முழுவதும் நமக்காகவே இருப்பான். நாச்சியார் திருமொழி (5-3) - தாய் தலையற்றற்று வீழ்த்தொடுத்த தலைவன் - என்றது காண்க. இராவணனை அழித்து, தான் சீதையுடன் சேர்வதற்கான விரோதியை எவ்விதம் அழித்தானோ, அதே போன்று, வேறு புகலிடம் இல்லாத நமது விரோதிகளையும் போக்குவான். அனைவருக்கும் புகலிடமாக உள்ள பிராட்டியைக் காப்பாற்றியதன் மூலம், நமக்கு உதவி செய்தான் என்பதையே "நம் சேவகனார்" என்றார் எனவும் கூறலாம். நஞ்ஜீயர் பட்டரிடம் இந்தப் பாசுரத்தின் விளக்கத்தை அறிந்து கொண்ட ஒரு நாளில், செல்லும் வழியில் ஓர் அரசாங்க வீரனும் ஒரு பெண்ணும் விவாதம் செய்து கொண்டுள்ளதைக் கண்டார். அந்த வீரன் பெண்ணை அச்சுறுத்த, அந்தப் பெண், "உன்னால் என்னை என்ன செய்ய இயலும்? ஏழைக்காகவும், பேதைக்காகவும் அல்லவோ நம் அரசர் ஆட்சி செய்து கொண்டுள்ளார்", என்றாள். இதனைக் கேட்ட நஞ்ஜீயர் பெரும் வியப்பு கொண்டாராம். சோழ சிகாமணிப் பல்லவராயன் பட்டரை அண்டி நின்றபோது, பட்டர் அவனிடம் இராமாயணம் - ராம லக்ஷ்மண குப்தா ஸா - இராம இலக்குவர்களால் காவல் செய்யப்பட்டது - என்னும் ச்லோகத்தை கூறியபடி, "கடற்கரையின் மணல்வெளியை எண்ணியபடி இருப்பாயாக", என்று அருளிச்செய்தார். இதன் உட்கருத்து - இராமன் காப்பான் - என்பதாகும். இதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நஞ்ஜீயர், பிள்ளை விழுப்பரையர் மற்றும் நம்பி ஸ்ரீகோவர்த்தந தாஸர் ஆகியோர், இதே கருத்தை வெளிப்படுத்தும்

நான்முகன் திருவந்தாதி (8) - இலை துணை மற்றென்னெஞ்சே - பாசுரத்தை அருளிச்செய்தனர். ஆகவே, வேறு புகலிடம் இல்லாத நமக்கு, சக்ரவர்த்தித் திருமகனாம் இராமனே தஞ்சம் ஆவான் என்று கருத்து.

**வ்யாக்யானம்** - (சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில்) - ராவண வதம் பண்ணி வினையற்ற பின்பும் அவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்கும் உதவுகைக்காகவாய்த்துக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ரேபாந்தமாகச் சொல்லிற்று பூஜ்யவாசியன்று, சேவகத்திலுறைப்பைச் சொல்லிற்று. (மருவிய) - திருவுள்ளம் பொருந்தி நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம். பர வ்யூஹ விபவங்களில் கோயிலில் பொருத்தம் சொல்லுகிறது. (பெரிய கோயில்) - கோயில் பரப்பை நினைத்தன்று. ராஜா இன்னவிடத்திலே இருந்து நினைப்பிட்டானென்றால், பின்னை அவன்றன்னாலும் மாற்ற நினைப்பிடவொண்ணா திருக்கும் தேச கௌரவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது, ஸம்ஸாரிகள் கார்யம் ஈடறுக்கையிறே. தேசோயம் ஸர்வகாமதுக், விஷ்ணோராயதநம் மஹத்.

**விளக்கம்** - (சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில்) - இராவண வதம் முடிந்து, இந்த உலகத்தை வினைகள் இல்லாத ஒன்றாகச் செய்த பின்னர், இராமாவதாரக் காலத்தின் பின்னே தோன்றியவர்களுக்கும் உதவும் பொருட்டு அல்லவோ இவன் இந்தப் பெரியகோயிலில் வந்து சயனித்துள்ளான்? “ஆர்” என்று மரியாதையுடன் கூறுவது, இவனது மேன்மையை உணர்த்துவதற்காக அல்ல, இவன் நமக்காகச் சேவை செய்வதற்குக் கொள்ளும் ஆர்வத்தை உணர்த்தவே ஆகும். (மருவிய) - தன்னுடைய திருமேனி மட்டும் அல்லாமல், தனது திருவுள்ளம் முழுவதுமாகப் பொருந்தி, நிலையாக வசிக்கின்ற திருவரங்கம். பர வ்யூஹ விபவம் ஆகிய அனைத்திலும் உயர்ந்தபடி உள்ள நிலையைக் கூறுகிறது. (பெரியகோயில்) - “பெரிய” என்ற பதம் கோயில் அளவை மனதில் கொண்டு கூறப்பட்டது அல்ல. ஓர் அரசன் தனது அரண்மனையில் இருந்தபடி ஓர் ஆணை பிறப்பித்தான் என்றால், அதன் பின்னர் அவனாலும் அந்த ஆணை மாற்ற இயலாதது ஆகும். இது போன்று இங்குள்ள பெரியபெருமாள் ஸங்கல்பம் செய்தான் என்றால் (இதனை “ரங்க ஸங்கல்பம்” என்றே கூறலாம்), அவன் உட்பட யாராலும் மாற்ற இயலாது என்று கருத்து. ஸம்ஸாரிகளின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றுதலே ஆகும். இதனை காருட புராணம் - தேசோயம் ஸர்வகாமதுக் - இந்த தேசம் அனைத்து துக்கங்களையும் நீக்கும் - என்றும், லைங்க புராணம் - விஷ்ணோராயதநம் மஹத் - விஷ்ணுவின் பெரியகோயில் - என்றும் கூறின.

**வ்யாக்யானம்** - (மதிள் திருவரங்கம்) - கண்வளர்ந்தருளுகிறவருடைய ஸௌகுமார்யத்தைக் கண்டு அஞ்சவேண்டாதபடி மதிளையுடைத்தாயிருக்கை. இவ்வஸ்துவின் சீர்மையை அறிந்திருக்கும் திருமங்கையாழ்வார்போல்வார் இட்ட மதிளிற்றே. (என்னா) - உடம்பு நோவ வேண்டா, ஒருக்தி மாத்ரமே அமையும், அவருடைய குணசேஷ்டிதங்களைப் பற்றின திருநாமம் வேண்டா, தேசஸ்பர்சியான திருநாமமே அமையும். (கருவிலே திருவிலாதீர்) - ஸுகரமாயிருக்க நீங்கள் அநாதரிக்கிறது கர்ப்பத்திலும் பகவத் கடாசுஷமில்லாமையிற்றே. ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸூதந: என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸ ஸமயத்தில் தயநீயதையைக் கண்டு குளிர நோக்குவதொரு நோக்குண்டு. அது இவனுக்கு பகவத் ப்ராவண்யமாகிற ஸம்பத்துக்கு அடி, அதுவும் பெறாதவர்களாகாதே நீங்கள் என்கிறார். "கருவரங்கத்துட் கிடந்து கை தொழுதேன் கண்டேன்" என்றும், "கருக்கோட்டியுட்கிடந்து கை தொழுதேன் கண்டேன்" என்றும் சொல்லக் கடவதிற்றே.

**விளக்கம்** - (மதிள் திருவரங்கம்) - இங்கு சயனித்துள்ள பெரியபெருமாளின் திருமேனி மிகவும் மென்மையானது. இதனைக் கண்டு, இவனுக்கு விரோதிகளால் ஆபத்து உண்டாகுமோ என்று அச்சம் கொள்ள அவசியம் இல்லாதபடி, சுற்றிலும் மதிள்களைக் கொண்டிருக்கிறது. இவனது மேன்மையை அறிந்த திருமங்கையாழ்வார் போன்றவர்களால் அமைக்கப்பட்ட மதிள் அல்லவா? (என்னா) - அவனது கருணையைப் பெற உடல் வருத்தி ஏதும் செய்யவேண்டாம்; ஓர் உபாயம் மட்டுமே போதுமானது; அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள், லீலைகள் ஆகியவற்றைக் கூறும் அவனது திருநாமங்களைக் கூட உரைக்க வேண்டாம்; அவனது திருமேனியை எப்போதும் தொட்டபடி உள்ள "ஸ்ரீரங்கம்" என்ற சொல்லைக் கூறினாலே போதுமானது. (கருவிலே திருவிலாதீர்) - இப்படியாக பெரியபெருமாளின் கருணையைப் பெறும் வழி மிகவும் எளியதாக உள்ளபோதும், இதனைச் செய்யாதது ஏன்? காரணம், கர்ப்பத்தில் உள்ளபோது பகவத் கடாசுஷம் கிட்டவில்லை போலும். மஹாபாரதம் - ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸூதந: - பிறக்கின்ற ஒருவனை எந்த மதுஸூதனன் பார்த்துக் கொண்டுள்ளானோ - என்னும்படி, கர்ப்பத்தின்போதே சில ஜீவன்களை, அவர்களுடைய வருத்தமான நிலையைக் கண்டு, எம்பெருமான் குளிர்ந்த பார்வை வீசுவதுண்டு. இப்படிப்பட்ட கர்ப்ப காலத்தில் உண்டாகும் பகவத் கடாசுஷம் என்பதே, அந்த ஜீவன் தொடர்ந்து நிலை நிற்கின்ற "பகவானிடம் ஈடுபாடு" என்னும் ஐச்வர்யத்தின் அடிப்படை ஆகும். "அந்தக் கடாசுஷத்தைப் பெற இயலாமல் போய்விட்டீர்களே", என்று வருந்துகிறார். இந்தக் கடாசுஷம் குறித்து முதல் திருவந்தாதி (6) - கருவரங்கத்துட் கிடந்து கை தொழுதேன் கண்டேன் -

என்றும், இரண்டாம் திருவந்தாதி (87) - கருக்கோட்டியுட் கிடந்து கை தொழுதேன் கண்டேன் - என்றும் கூறியது காண்க.

**வ்யாக்யானம்** - (காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே) - விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிலும் என்று பகவத் ஸமாச்ரயணாதிகளுக்குக் கண்ட காலத்தை வ்யர்த்தமே போக்குகிறீர்களே! காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசத்தில் நின்று இங்கே வந்து கிடக்க, நீங்கள் காலத்தை வ்யர்த்தமே போக்குவதே! நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம் பண்ணா நிற்க, அதை விட்டு உங்கள் அவஸரம் பார்த்துக் கிடக்க, நீங்கள் காலத்தை வ்யர்த்தமே போக்குவதே! நித்யஸூரிகளநுபவம் உங்களுக்கும் வேணுமென்று அது ஸாத்மிக்கைக்காக இங்கே சிரமம் செய்விக்கைக்கு வந்து கிடக்க, நீங்கள் அந்யபரராய்த் திரிகிறீர்களே என்கிறார்.

**விளக்கம்** - (காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே) - விஷ்ணுதத்வம் - விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிலும் - விசித்ரமான இந்த உடல் அமைப்பு ஸர்வேச்வரனுக்காகவே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸ்ரீரங்கநாதனை அடைந்து, அவனுக்காகவே கைங்கர்யம் செய்து கழிக்க வேண்டிய காலத்தை வீணாகக் கழித்தபடி உள்ளீர்களே! காலத்தால் எந்தவிதமான மாற்றமும் ஏற்படுத்த இயலாத பரமபதத்திலிருந்து வந்து, இந்தத் திருவரங்கத்தில் வந்து கிடக்கும் இவனை விடுத்து காலத்தை வீணாக்குகிறீர்களே! நித்யஸூரிகள் எப்போது அங்கு இவனை துதித்தபடி இருக்க, அவர்களைப் பொருட்படுத்தாமல், நீங்கள் எப்போது அண்டுவீர்களோ என்று உங்களை எதிர்பார்த்தபடி சயனித்துள்ள இவனை நாடாமல், காலத்தை வீணாக்குகிறீர்களே! நித்யஸூரிகளின் அநுபவத்தை நீங்களும் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், அதனை உங்களுக்கு அளிக்கவேண்டும் என்ற சிந்தனையுடன் அவன் இங்கு வந்து சயனித்துள்ளான். ஆனால் நீங்களோ, அவனை விடுத்து மற்ற அனைத்து விஷயங்களையும் பெறுவதில் குறியாக இருந்தபடி, அவற்றின் பின்னே திரிகிறீர்களே என்று வேதனையுடன் கூறுகிறார்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்